

செ. சாஹிர்

ஆசிய ஜோதி

கன்மணி தேசிக விநாயகப்பிள்ளை

1. புத்தர் அவதாரம்

இறைவன் தேவர் சபையில் தொலித்தல்

"வையசத்தில் உயிர்கள்மிக வாடக் கண்டேன்;
வழியறியாது அவைமயங்கி வருந்தக் கண்டேன்;
மெய்யினுஎன்று உய்யுநெறி காட்டி நன்மை
விளைவிப்பார் எவரையுமே கண்ணிற் காணேன்.

1

எண்ணரிய செம்மங்கள் எடுத்த முன்மை
எவ்வுடம்பின் எவ்வுயிருக்கும் இடர்க னேந்தேன்;
மண்ணுலகம் ஈடேற இன்றும் ஓர்கால்
மனிதஉடல் தாங்கமனத்து ஆசை கொண்டேன்.

2

இப்பிறப்பை யல்லாது பிறப்பு வேறிங்கு
எனக்குயில்லை; என்னை வழிபட்டு வாரும்
ஒப்பரிய அடியவர்கள் எவர்க்கும் இல்லை;
உண்மைஈது எந்நாளும் உண்மை யாமால்.

3

வானெழுந்து வளர்இமய மலையின் தென்பால்
வாரும்உயர் சாக்கியர்தம் மனை லுக்கு
யாழ்மொரு மகனாகச் செல்வேன்" எனறான்.
இமையவரை நோக்கிஅருள் இறைவன் மாதோ!

4

மாயாதேவி கருக் காணுதல்

வேற

அந்நாளில் அவ்விரவில் சுத்தோத பைப்பேர்
அண்ணற்கு வாய்ததமனை அலர்மங்கையனையாள்
எந்நாளும் காணாத கனவொன்று கண்டாள்
எந்நாளும் எவ்வயிரும் இன்புறவே அம்மா!

5

வேற

ஆறு சுதிரொளி செய்திருமீன் - கண்ணுக்கு
அற்புதக் காட்சி அளித்திருமீன்
ஏறம் அழகு பொலிந்திருமீன் - திரை
எட்டும் ஒளிர ஒளிவிருமீன்.

6

சின்னக் சிறமருப் பாறளதாய்க் - காழ்
தேவின் பால்நிறம் பெற்றுள்ளதாய்,
மல்லம் மதவேழம் போன்றிருமீன் - இதை
வையம் ஒளிர ஒளிவிருமீன்.

7

விண்ணகம் விட்டு விரைந்திறங்கி - வரும்
வீதி யெலாம்ஒளி வீசிவந்த,
மண்ணகம் வாழ வலந்திரிந்து - தேவி
மாயை வயிற்றில் புகுந்ததவே.

8

வேறு

வலமருகில் விண்மீளும் வயிற்றிற் பாய
மாதேவி சயிவணர்ந்த மகிழ்ச்சி யுற்றான்;
உலவறியாத் திருவருளை வியந்து நின்றான்;
ஒருதாயுங் கண்டறியா இன்பங் கண்டான்.

9

உலகில் நன்மை விளைதல்

வேறு

காலேக் கதிரோன் உதிக்குமுன் - ஆசிய
கண்ட ஞெளமீனி கண்டதுவே;
வேலைத் திரைகள் அடங்கிவைவே - தினை
வெற்புகள் நின்றாகத் தாடிவைவே.

10

பட்டமரங்கள் தளிர்ந்தனவே - எங்கும்
பாழங்கிண றுமணறிப் பொங்கிவைவே;
திருத்த திடீர்மணற் காடும் - சுருகாடும்
சில்லென்று புத்திச் சிலிர்த்தனவே.

11

-----
8. மாயை - மாயாதேவி; புத்தரது அன்னை.

சீரிய ஓடை குளங்களிலே - நல்ல
செந்தா மரைகள் மலர்ந்தவை;
பாளிலே ஊவ்விராக் கண்ட - புதுமையைப்
பாடிட வல்லவர் யாரேயமமா!

12

வேறு

ஒண்கடர் உலகில் உதித்தெழு காலை
மன்னிருட் சோலையோர் பொன்னிறம் பொலிய,
நிரந்தொளி பரந்த நிறைவது போல,
மாயையின் மனத்தெழு முகிழ்ச்சியும் பொங்கி
ஓடைவெளி யின்றி எவ்வெவ் வுலகும்

(5)

பாதல மீறப் படர்ந்த சென்றது;
"பிறந்திட இறந்தீர்! இறந்திடப் பிறந்தீர்!
எழுமின்! எழுமின்! யாவரும் எழுமின்!
புத்தபெருமான் புவியில் உதித்தனர்;
அவனை வணங்குமின்; அவன்வழி பற்றுகமின்;

(10)

அவனரை கேண்மின்; அழிமனம் ஒழிமின்;
நலமுற மெனவே நம்பி நாடுமின்;
உள்ளந் தெளிமின்; உறுதி கொண்மின்;
உய்யும் வழிஈது? உண்மையும் ஈதாம்
என்றம் மொழிகள் எவ்வெவ் விடத்தும்

(15)

நத்திர மொழிகளாய் வந்தெழக் கேட்டனர்.
 அதனால்
 அமைதி நிலவி, அன்பு தழைத்தகக்
 குவைய முழுதும் குதூ கல முற்றது.
 கடலும் மலையும், காடும் மேடும்,
 புலுல கறியாப புதுமணம் கமழ,
 இனிய தென்றல் எழுந்து வீசியது.

பெரியோர் கணவின் பலனைக் கூற்தல்

மாநாட் காலே மகிழ்ச்சி மிகவே
 கற்ற பெரியோர் கணவின் பயனைக்
 கொள்ளவன் அறியக் கூறியது இதுவாம்;

13.

வேறு

"பாரரசி கண்டகளு நற்களுவாம்;
 பாடிவுமே கற்கடக மனையில் நின்றான்;
 சீரமையும் ஆன்மகனைப் பெறவான்; அந்தச்
 செல்வமகன் தெய்விக மகனே யாவான்

ஒருமயர் ஞானகுரு வாகி எங்கும்
 உண்மையுப தேசங்கள் செய்வான்; வேண்டின்
 வாரிதிகழ் புவிமுழுதும் ஆள்வான்; அன்றோன்
 மகிமையெலாம் எடுத்தாரைப்படி எளிதோ? ஐயா, " 14

புத்தர் அவதாரம்

வேறு

ஒருநாள் பகலில் உச்சியம் பொழுதில்
 அரண்மனை யருகில் அணிமலர் மலர்ந்து

நரமணம் வீசுவோர் நந்த வனத்தில்
தழையும் பூவும் தலையில் தாங்கிக்
கோயிலில் நட் டூர் கொடிமரம் போல

(5)

வளருமோர் அகோக மரத்தின் நிழலில்
மாயா தேவி வந்த நின்றனள்.

நிற்கவே,

உரிய காலம் உருவதை உணர்மரம்,
உரைப்ப பொருளெழும் உலகினில் இல்லை;
மலர்சூடி வணங்கி வளேந்து கவிந்தொரு
தழுவீ டாகச் சமைந்து நின்றது.

(10)

பாரிடம்,

பன்மலர் மலர்ந்தொரு பஞ்சனை யாய்து;
பக்கத் தெழுமொரு பாரையும் பிளந்து,
மத லையை ஆட்ட மஞ்சன நகர
ஓடும் அருவியாய் ஒழுக விட்டது.
தேவி,

(15)

நேர்வு நொம்பலம் நோக்கா டின்றியோர்
மகவினைப் பெற்று மகிழ்ச்சி யுற்றனள்.

(20)

மகவின் அழகிய வடிவிலில் அமைந்த
எண்ணின் கரிய இலக்கணம் கண்டு, இது
தெய்விக மகவெனைச் செப்பினர் தெரிந்தோர்.

சோபன மறிந்து சுத்தோ தனம்
தாயை மகவொடு தண்டுகை ஏற்றி
அரண்மனை உய்த்திட னை யிட்டனள்.

(25)

நாற்றிசைக் காவலர் உருமாறி வருதல்

தண்டிகை அந்நாள் தாங்கிட வந்தவர்,
மாநில மீது மனிதர் அடிகை
செய்யும் விசைகளைச் செப்பேடுகளில்
தீட்டி நாங்கு திசைகளும் நின்று

(30)

காக்கும் காவலர் கதை மால்வரை
வாழிடம் விட்டு வந்த தேவரென்று
உண்மை யுணர்ந்தோர் உரைக்கின் றனரே.

15

வேறு

வெள்ளியில் அங்கி அணிந்துகொண்டு - கையில்
வெண்முகத் தொளிரும் பரிசை யேந்தி
ஒள்ளி வீரர் தொடர்ந்தவர - அங்கே
உம்பர்கோல் போசியாய் வந்து நின்றான்.

16

நீலக் குதிரையின்மீதிலேறி - ஒளிர்
நீல மணிவட்டம் கையிலேந்தி
காலகும் பாண்டர் தொழுதவர - எமன்
கஞ்சிகை யாளாக வந்து நின்றான்.

17

செக்கச் சிவந்த குதிரையேறி - உயர்
செம்மணிக் கேடகம் கையிலேந்தி,
பக்கத்தில் நாகர்கள் சூழவு ருணம்
பள்ளிச் சிவிகையாளாக வந்தான்.

19

வேறு

ஆண்ட விருதுகள் யாவும் கரந்தலகு
ஐயுறு தங்குவந்தார் - அவர்
புண்ட வடிவால் உடையால் அப்பல்க்குப்
பேர்கியர் தாமேயானார்.

20

தேவர் இவரென யாவருங் கண்டு
தெளிந்திடா வாரவந்த - திசைக்
காவலர் கூடிச் சிவிகையைத் தோளிலே
காவியெடுத்தனரே.

21

உம்பரும் அன்று மனிதராய் மாறி
உலாவிக் கனித்தநின்றார் - என்மும்
அம்புவி வாழ இறைவனும் வந்தங்கு
அவதரித் தான்எனவே.

22

---

17. காலகும்பாண்டர் - யமன தர்

பெரியோர் மன்றாக்கு உரைத்தல்

வேறு

உண்மையிது சிறிதேரம் உரைரா மூகி
ஒப்பரிய சுத்தோத னப்பேர் மன்னன்,
அண்மையில் நேர்ந்தது, அபரூ மெனை
அயர்ந்த மனம்வாடி யங்குருந்த காலை,

23

வேறு

கற்ற பெரியோர் களுடல் அறிந்தவர்கள்
கொற்றமுடி மன்னவனைக் கோயில்லே சென்பணிந்து
"உலகம் முழுதும் ஒருகடைக்கீழ் ஆகுமன்னன்,
அலகில் புகழுடையான், ஆண்மைத் திருவுடையான்,
ஒரா யிரமாண்டுக்கு ஒருமுறை தோன்றமவன்.

(5)

சீரார் பெருமான், உன் செல்வமக ளுவந்தான்;
எண்ணற் கரியபேறு சீழுபெரும் பேறுஇந்த
மண்ணில் அவளுக்கு வாய்தீருப்ப துண்டுஐயா!
தெய்வீகமான திருவாழி ஒன்றும்;
எய்தற்கரிய இரத்தினம் ஒன்றும்;

(10)

ஆகாய வீத்செலும் அசுவமும் ஒன்றும்;
வாகாண வெள்ளை வாரணமும் ஒன்றும்;
மதியிற் சிறந்தவொரு மந்திரி தாண்டி;
சதரில் தளராவோர் தளகர்த்தன் தாண்டி;
காலைத் திருவின் கவினிற சிறந்தநங்கை

(15)

சேலொத்த கண்ணியொரு தேவியும் உண்டு" என்றார்.

24

நகரை அலங்கரித்தல்

வேறு

இவ்வரிய பேறெல்லாம் எய்தற் காண
 இம்மகலைப் பெற்றமகிழ் கொண்டு மன்னன்,
 "திவ்வியமா நகரெங்கும் சிறப்புச் செய்து
 திருவிழாக் கொண்டாட வேண்டும்" என்றான். 25

வேறு

மாநகர் வீதி விளக்கினின்றார் - குலை
 வாழைகள் வாசலில் கட்டினின்றார்;
 வாடியர் தோரணம் நட்புநின்றார் - எங்கும்
 வர்சமெழு பன்னீர் வீசினின்றார். 26

கோல மிட்டார்கொடி ஊக்கிவிட்டார் - உயர்
 கோபுரம் எங்குமே தீபமிட்டார்;
 சாலைகடை கோயில் வீதியெலாம் - மலர்த்
 தாமங்களால் பந்தல் செய்துவைத்தார். 27

பக்தியாய்ப் பூரண சும்பம்வைத்தார் - முலைப்
 பாலிகைப் பக்கம் பொலியவைத்தார்;
 குத்த விளக்குகள் ஏற்றிவைத்தார் - முத்திக்
 கோவைகள் எங்குமே தொங்கவிட்டார். 28

வேடிக்கைகள்

தேகப் பயிற்சிகள் காட்டிடுவார் - சிலர்
 செப்படி வித்தைகள் செய்திடுவார்;

வேக அரவைவிட் டாட்டிடுவார் - சிலர்
விண்ணில் வடங்காட்டித் தாவிடுவார்.

வாளினை வீசி விளையாடுவார் - சிலர்
மாறியெழும் ஊஞ்சல் ஆடிடுவார்!
தாளிற் சதங்கை இசைதரவே - பல
தாசிக ழும்சதிர் ஆடிடுவார்.

30

மாலைப்போல் வேடமிட் டாடிடுவார் - சிலர்
வன்கரடி யாட்டம் ஆடிடுவார்;
காணப் புலையைப் பழக்கி - விளையாட்டுக்
காட்டிடு வார்நகர் வீதியெலாம்.

31

மல்ல யுத்தம்சிலர் செய்திருவார் - கோழி
வாத்திசுகள் சண்டைக்கு விட்டிருவார்;
வெல்வந் தகர்களைத் தாக்கவிட்டுச் -சுற்றி
வேடிக்கை பார்த்திசு களித்தநிற்பார்.

32

ஒத்த குழலிசை ஊதிடுவார் -கசிந்தி
உள்ளம் உருகவே பாடிடுவார்;
மத்தளம் கொட்டித் தலையசைப்பார் - வீணை
வாசித்தமுதம் வடித்திருவார்.

33

வணிகர் குழந்தையைக் காண வருதல்

தேசம் புகழும் குலவணிகர் - மன்னன்
செல்வக் குமரனைக் கண்டிடவே,
ஆசை யெழுத்தங்கத் தாலங்களில் - பல
அற்புதப் பண்டங்கள் ஏந்திவந்தார்.

34

கம்பளி சால்வை கரும்படங்கள் வாசக்
கத்தா றி பச்சைக்கற் புரங்களும்
அம்பொன் மணிமுத்த மாலைகளும் - வகைக்கு
ஆயிர மாயிரம் கொண்டுவந்தார்.

35

பத்த மடிப்பிலே மூடினும் - மூகம்
பார்வை மறைந்திடாப் பட்டுக்களும்,
சித்திரச் சேலைத் திசுகளும் - நல்ல
செம்பொற் சரிகையுந் தாங்கிவந்தார்.

வந்தவர் யாரும் வாழ்த்தினின்றார் - திறை
வைத்தடி போற்றி வணங்கி நின்றார்;
சிந்தைக் கினிய திருமகர்க்கு . அவர்
சிந்தார் த்தன் என்னைவே நாமழிட்டார்.

அசித முனி வருதல்

வேறு

மன்னன் திருமா மகனைக் காணப்
 பற்பல நாட்டுளார் பற்பலர் வந்தனர்.
 அவரோடு,
 மன்னரை விட்டு மறச்செவி அடைந்தோன்,
 ஐம்புலன் அடக்கி அறச்செவி திறந்தோன். (5)

அரசு நிழலில் அளினைத் தங்கி
 அருந்தவம் புரிந்த அசிதமா முனிவன்
 புத்த ஞாயிறு புவியில் உதித்ததென்று
 இமையவர் எடுத்த இசையொலி யதனைத்
 தியான வேளையில் தெளிவுறக் கேட்டு (10)

மனத்தில் அடங்கா மகிழ்வொடு வந்தான்;
 வந்த முனிவனை மன்னவன் அடிபணிந்து,
 ஆசனம் உதவி, அர்ச்சனை செய்து
 மாயையை நோக்கி, மகனையை எடுத்த அவன்
 திருவடி வைத்திடச் செப்பினன், அவனும் (15)

கணவ னிட்ட கட்டளை போற்றி
 மைந்தனை எடுத்தது வருவது கண்டு,

அசித முனி உரைத்தல்

மாமுனி எழுந்து வணங்கி நின்று,
 "பொடிபொடி, நாயே! பொடி" எனத் தடுத்தது,
 "மதலாய்! நினைடி மலரினைத் தொழுதேன். (20)

அவனே நீயாம் ஐயம் அதற்கில்லை!
பகவன் நீயே! பரமன் நீயே!
புனிதன் நீயே! புராணன் நீயே!
தருமன் நீயே! தலைவன் நீயே!

(25)

ஆயிர வாரத் தாழியான் நீயே!
உன்மை ஒளியால் உள்ளிருள் போக்கி
நன்மை விளைக்கும் ஞாயிர் நீயே!
யாஜம் இன்றுடன் இணையடி பணிந்து,
பாரிற் பிறந்த பயனெலாம் பெற்றேன்.

(30)

மன்னர் மன்னவ! மானிடத் தருவில்
ஆயிரம் ஆயிரம் அண்டுகட்கு அப்பால்
ஒருமுறை மலரும் ஒன்மலர் இதவாம்.
மலரிதன் மணமே அறிவின் மணமாய்
மனத்தின் மாசு மாற்றிடும், ஐயா!

(35)

மலரிதன் மதுவே அருளின் மதுவாய்
மன்னயிர்க்கு இன்பம் வளர்த்திடும், ஐயா!
இம்மா மகளை ஈன்றவர் போல
மாந்வகு செய்தோர் மாநிலத்து உண்டோ?
ஆயிரம், அரசே! அரிவாள் போல்உன்

(40)

நெஞ்சிலை அங்கும் நெடுந்தயர் ஒன்று இம்
மகவால் உனக்கு வருவது திண்ணம்,
மங்கையர்க் கரசி, மாயாதேவி!
வாழ்க்கையோ துன்ப மயமாம்; அதனால்

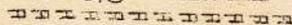
ஏந்திய முகத்தினை ஈற்றபின் இப்பி

45

மாண்டு மண்ணில் மறைவது போல,
இற்றைக்கு ஏழாம் நாளில் இறவா
இன்பவீடு எய்துவது
உண்மையாம்" என்று உரைத்து ஏகினனே.

(38

2. அருள் உரிமை

தேவதந்தன் அன்புப்புள்ளி எய்தல்

உலகம் முழுதும் ஒருகூட யின்கீழ்
 ஆகும் அன்பில் அரண்மனை யருகில்
 மலர்ந்த மலர்கள் மணிக வீசப்
 பொறிவண்டு ஆகும் பூம்பொழில் மீது,
 வடதிசை மிமய மாமலை அமர்ந்த
 வாழிடம் நோக்கி, வளரும் அன்பால்

(5)

உருகிய உள்ளம் ஒழுகிய தென்ப
 பாடியே அன்பு பறவைகள் வான
 வீதி வழியே விரைந்து சென்றன.
 செல்வது கண்டு, தேவ தந்தன் -

(10)

அரசினங் குமரற்கு அன்பு உறவினன் -
 வில்லினை வளைத்து வெய்யநோர் பாணம்
 எய்த நிற்றனை; எய்த அப்பாணம்
 முதல்முதலாக முன்னர்ச் சென்ற
 அன்பு பறவையின் அதன்சிறை யதனில்
 படவே, ரந்தம் பாயப் பறவையும்
 தளர்ந்த சருண்டு தரையில் விழுந்தது.

(15)

சித்தார்த்தன் அதை எடுத்தல்

விழுந்த அப்பறவை, மேனி முழுதும்
 ஒழுசி ஓரும் உதிரம் புரளத்
 துள்ளித் துள்ளித் தடிப்பல கண்டு,
 சிந்தை கனிந்து, திருமா பன்னாள்,
 செல்வக் குமாரன் சித்தார்த்த தன்போய்,
 மலர்ந்த விரியா வாகைக் குருத்திலும்
 தன்னிய கரங்களால் தாங்கி எடுத்தது,
 மடியில் வைத்த மார்போடு அனைத்துத்

(20)

(25)

தழுவித் தழுவித் தளர்ச்சி நீக்கினன்.
 அப்பால்,
 இடக்கையிற் பறவையை எந்தி, அம்பினை
 வலக்கை யதனால் வாங்கி, வடிந்த
 உதிரம் மாற்றி, உயத்திய புண்ணில்

(30)

தேளும் தனிரும் சேர்த்துப் பிசைந்து
 பூசியே வருத்தம் போக்கினன், ஆங்கே
 இத்தனை அன்பு காட்டினன் எனிலும்
 அவன்,
 நோவு நொம்பலம் நோயின் தன்மை

(35)

இந்நாள் வரையிலும் யாதுஎன அறியான்.
 ஆதலின்,
 பறவையின் மீது பாய்ந்த அம்பின்
 முனையைத் தனது முழுநகை யதனில்
 அமுக்கிப் பாத்தனை, 'ஐயோ!!' என்றான்;

(40)

பரிந்து பின்னும் பறவையை எடுத்ததுத்
 தாயிலும் இரங்கித் தழுவி அனைத்துத்

சேவகன் பறவையைக் கேட்டல்

சிறிது நேரம் சென்றபின், அங்கோர்
சேவகன் வந்து தெண்டனீட்டு, 'எங்கள்
அரசு குமரன்ஓர் அன்னப் பறவையை (45)

எய்த வீழ்த்தினை; வீழ்ந்த இடமும்;
மலர்மிகு நோஜா வனமிது வேயாம்;
யாழம் தாமதமின்றி அவனிடம்
அன்னப் பறவையை அடிப்பிடு மாறடுங்கு
என்னை உன்பால் ஏவினை' என்றனை (50)

சேவகன் மொழிஎலாம் சித்தார்த்தன் கேட்டு,
இயம்பிய மனமொழி இயம்பக் கேண்மின்; 1

சித்தார்த்தன் மனமொழி

(வேறு)

'எய்த அம்பினால் - பறவை
நிறந்த வீழ்ந்திருமேல்,
எய்தவர்க்காகும் - உரிமை;
யாழம் ஐயமில் லே. 2

நீண்ட சிறகினிலே - விசைதான்
நின்றி ருப்பதல்லால்,
மாண்டதில் லே அன்னம் - உயிர் த்து
வாழுகின்ற தப்பா! 3

சேவகன் பறவையைக் கேட்டல்

சிறிது நேரம் சென்றபின், அங்கோர்
சேவகன் வந்து தெண்டனி-டு: 'எங்கள்
அரசகுமரன்சீர் அன்புப் பறவையை

(45)

எய்து வீழ்த்தினன்; வீழ்த்த ிடமும்
மலர்மிசு ரோஜா வனமிது வேயாம்;
யாழம் தாமத மின்றி அவனிடம்
அன்புப் பறவையை அடப்பிடு மாறஇங்கு
என்னை உன்பால் ஏவினன்! என்றான்

(50)

சேவகன் மொழிஎலாம் சித்தார்த்தன் கேட்டு,
இயம்பிய மமொழி இயம்பக் கேண்டின்!

சித்தார்த்தன் மமொழி

(வேய)

' எய்த அம்பினல் - பறவை
ஶிறந்து வீழ்த்திடுமேல்,
எய்த வர்க்காகும் - உரிமை;
யாழம் ஐயமில் லே.

நீண்ட சிறகிலே - விசைதான்
நின்றிருப்பதல்லாஹ்,
மாண்டதில் லே அன்ஹம் - உயிர்த்து
வாழுசின்றதப்பா!

சந்தேகம் வேண்டாம் - அதனைத்
தரமுடியாதப்பா!
எந்த உயிரையும் - காப்பது
என் கடமையப்பா!'

தேனத்தன் கூதல்

சாற்றும் உரைகேட்டுத் - தேவ
தத்தும் ஓடிவந்து,
சீற்றம் எழுந்தவனாய் - நின்
செப்பும் மொழியினவாம்;

"மடிய நேர்ந்தாலும் உயிர்த்து
வாழ நேர்ந்தாலும்,
படியில் வீழ்ந்திருமேல் - பறவை
பாணம் எய்தவர்க்காம்.

என்கை ஆம்பிசூல் - விழுந்த
 பெப றவையினை,
 சங்கை இல்லாமல் - இங்கே
 தந்திருவாய், ஐயா!"

7

சித்தார்த்தன் மறுமொழி

சொன்ன மொழிகேட்டான் - ஐயன்
 துன்பம் மிஷ்டைந்தான்,
 உள்ளப் பறவையினைக் - கன்னத்தோடு
 அனைத்து வைக்கக்கொண்டான்

8

பாரில் உயிரையெல்லாம் - அருளால்
 பாது காககவந்தோன்,
 சீரிய நன்மொழிகள் - உள்ளம்
 தெளிந்த சுறுகினான்.

9

"இவ் லை இவ் லையையா! - பறவை
 என் பறவை ஐயா!
 வல்லடி வழக்கு - நீயும்
 வளர்க்க வேண்டாம், ஐயா!"

10

தொல்வலகுமெல்லாம் - ஒருநால்
சொந்த மாகவந்தேன்,
வென்றும் பொருள்களில் - முதலில்
வென்ற பொருளிதாம்,

11

எம்ம விதருமே - உளத்தில்
இரக்க முற்றிடயான்.
செம்மை நெறியினை - நன்கு
நெரிந்து கூறிடுவன்.

12

தன்பம் ஓண்டாமல் - ஓதனைத்
தூரத்தி ஓட்டிடுவேன்,
இன்பம் இவ்வுலகில் - நிலைக்க
என்றும் வென்றிடுவேன்!

13

மனிதர் மட்டுமல்ல - உலகில்
வாரும் எவ்வுயிரும்,
இவிய வாழ்வடையும் - வழியை
இனிது காட்டிடுவேன்,

14

என்கிரகனை நீ - முறுக்கின்,
இன்றே இப்பொழுதே

நீதிமன்றம் அடைதல்

(வேறு)

ஒருவரும் உப்பால் இசையா ராசி,
உறநூல் கற்றோர் அறிவிற் பெரியோர்,
நடுநிலை நீதி நன்கு கண்டோர்
கூடிய மன்றில் குறைகொண்டு ஏசினர்.

(5)

ஏகவே,
வழுவறடுதலை வழக்கும் கேட்டு,
மன்றினோர் தம்முள் வாதம் செய்தனர்,
இதவே நீதியென்று றியம்பினர் சிலரே;
உதுவே நீதியென்று அறைந்தனர் சிலரே;
யாதுழ் துணியாது இருந்தனர் சிலரே;
முடிவில்,

(10)

இந்தாள் வரையிலம் எவருமே அறியாப்
புலமை மிக்க புரோசிகள் ஒருவன்,
எழுந்த தின்று, யாண்டுங் கேட்க.

புரோகிதன் கூறல்

(வேழ்)

- "உயிரைக் கொன்றிடவே - முயலும்
ஒருவனைக்கு அந்த
உயிரின் மேலேழ்ம் - உரிமை
உண்டோ? கூறும் ஐயா! 17
- உயிரைக் காப்பவனே - என்றும்
- உயிர்க்கு உடையவனும்;
அயர்வு வேண்டாம், ஐயா! - இதவே
அறநூல் விதி ஐயா! 18
- இன்னம் வீண்வாதம் - பேசி
ஒருப்பதேன்! ஐயா!
அன்னம் சித்தநார்த்தன் - பொருளாம்
ஐய மில்லை, ஐயா!" 19

வேழ

என்று நீதி எடுத்தன ரச்செய்து
 மன்றி லிருந்து மாய மாக
 மறைந்து போயினன்; மறையும் ஓந்நேரம்,
 பையர வொன்று பதுங்கி ஓவ்வழி
 ஊர்ந்து செல்வதை ஒருவன் கண்டான்,
 சிறிசில சூரலை தேவரும் இந்த
 வடிவந தாங்கி வருவதுண்டு எனபரால்!
 யாதோ உணமை? யாவரே ஓறிவார?

20

3. காதல் பிறந்த கதை
 ~~~~~

"ஓறிவன் செல்வரே! உமைச்சரே! நீவிர்
 ஓசிதமா முனிவன் ஓந்நான் உரைத்ததும்,
 கலா ஓ கற்றவர் கனிததுசி சொன்னதும்
 ஓறிவர் சிப்பதில் ஐயமொன்று இல்லை,
 என்னுயி ருடைய என்மகள் உலகில்
 பகைக்குலம் வேரறப் பறிததுக் களைந்து
 மன்னா மன்னம மனிமுடி சூழ்த
 தரணி முடிவதும் தவியர் சாருவான்.
 என்னுள் விருப்பமும் இதுவே யாதும்.
 ஒன்றேல்,

5

ஆசையை ஓடியோசை மலர்ந்த சீக்கி,
 முற்றக் கற்றநக முனிவரே

10

நாடு விட்டு நகரும் விட்டுக்
காடடில் சென்று கடுந்தவம் புரிவான்;
பெறுதற் கரிய பெருந்திரு வெல்லாம்
இகழ்ந்து தவத்தால் எய்திடும் ஓந்த
இன்பம் யாதோ? யானெனும் ஓறியேன்.
ஆயினும்,

15

என்கள் நோக்கம் இதுவே யாகும்;
ஓரணம் நெச செலவம் அனைதிலும் ஆசை
சிறிதும் அவன்தன் சிந்தையில் இல்லை.
ஆதலின்,

20

நீளிலும் புரக்கும் நெறியின் மீது அவன்
உள்ளம் கிரும்ப உபாயம் இதுவே,
ஆய்ந்து நீவிர் ஓரைதல் வேண்டும்

25

விரும்பிடில் இந்த மேதின் முழுதமே
ஆளுவான் இவனென்று ஓறினார் ஓந்நாள்
ஓதிய மொழியும் உண்மை மொழியாய்
நெடுநாள் இங்கு நிலைத்திடல் வேண்டும்,"
என்று மன்னன் இயம்பினன்; ஓசுகேட்டு

30

ஓமைச்சர் நாயகன் ஓறமுது சிழவன்
எழுந்ததிலின்று, "எம் இறைவனே, கேளாய்;
ஈதொரு சிறுநோய்; இந்நோய் நீங்கிடக்
காதலைப் போலொரு கைக்கண்ட மருந்து இம்
மேதின் மீது வேறெனும் இல்லை.

35

மைநதன் உள்ளம் மங்கையர் மையலில்
திளைத்து முழுகச் செய்திடல் வேண்டும்;
ஊண்டே! நின்மகன் அறியாச் சிறுவன்;
மங்கையர் மதிமுக வன்பின் தன்மையும்
அவர் கருவிழி யாம் கூர்ந் கணையின் கடுமையும் 40

அவர் அதரத் தூ லும் அமுதின் இனிமையும்
நெநாள வரையிலம் ஈதுள அறியாள்,
அதலை,

மனததுக்கு இசிய மனைவியுரோடு
தோழர் தோழியர் சூழநகிட அவனை 45

வாழ-வைப்பதே மாண்புறு செயலாம்;
இரும்புத் தொடரையும் எறிந்து செல்லும்
ஆடவர் மனமெலும் மத்த யானேனார்
மங்கை டட்ட மயிரிழை அதலைக்கு
அடங்கி கின்றிடும், ஐயமொன்று இல்லை" 50

என்றகறி இருந்தனன். அதனை
ஆமென்று அனைவரும் ஆமோதித்தனர்.

அப்பால்,

அரசர்க் கரசன் அமைச்சரை நோக்கி,
"மைந்தைக் குரிய மங்கையர் மணியின

55

யாமே தோதல் ஓசைவில தாகும்;
காதலன் தன்விரு கண்களால் கண்டு
தோந்து தெளிவதே சீரிய முறையாம்;
மங்கையராகிய மலர்கள் நிரம்பிய
நந்த வளததில நடுவே அவனை

60

நிறுத்தி, "ஐயா! நினைளம் விரும்பிய
பருவ மலரைப் பறித்தக கொணு" எனில்
அவன், இன்பம் அறியா இளைஞன் ஆதலின்,
புள்ளகை புரிந்தி, புதுமலர் ஒன்றும்
தீண்டாது அப்பால், சென்றிடிவ் எனசெய்வோம்?"

65

என்று கூறினன். இவ்வுரை கேட்ட
அமைச்சரை ஒருவன் அறிவில் சிறந்தோன்
"அம்புலி ஆகும் அரச! கேண்மோ!
தொடுசரம் உடனைத் துளைத்திரும மட்டுமே
முடங்கு னைச் சீயம் முழங்கித் திரியும்,

70

மங்கையர் அழகிய மகிழ்கும் கண்டு
 மங்கா மகிதா இவ்வையகத்து இல்லை ;
 உதயகுமரியை ஒத்தசீர் கன்னியின்
 மைவிழி கண்டு மயங்குவன் நினமகன்,
 ஐயம் இல்லை ; ஆதவின் அடியேன்

75

செப்பும் காரியம் செய்வது நலமாம்.
 விரைவில் ரிங்கொரு விழாக்கொண்டாடுக.
 விழாவுக காகஇவ் வியன்க ரததுள்
 அழகிய கன்னியாககு அழைப்பு விடுக
 இப்பால் ,

80

சாகசிய நாட்டுத் தனிச்சிறப்புடைய
 ஆடல் பாடல் அனைத்திலும் அவர்கள்
 சற்ற திறனெலாம் காட்டச் செய்க,
 செய்தவின் ,
 அழகில் இளமையில் ஆடல் பாடலில்

85

சிறந்தவர் தமக்குச் சிறகில் பரிசுகள்
 நின் , மைநதன கையால் வழங்கிடச் சொல்க,
 பரிசுகள் பெற அவன் பக்கம் வந்துசெல்
 அழகி எவளால் அவளது திருமுகம்
 வாட்டம் நீங்கி மலாச்சி பெறுமோ

90

அவளே ஐயா! நம் அரவணங் குமரன்

வாழ்க்கைக் குரிய மனைவி யாவாள்.
காதல் கொண்டவள் காதற் கண்ணு
கண்டு தெரிந்தகாரிகை யோடு
வாழ விரும்புதல் வையகத்து இயல்பாம்"

95

என்று கூறி இருந்தனள், இதுவே
நன்று நன்றென் நவின்றனர் யாவரும்
உப்பால்,

" திக்கெலாம் புகழும் திருவோ ல்க்க
மண்டபம் அதில் மசிழ்ச்சி தரும்ஓர்

100

காட்சி காணக் கருதினள் மன்னள்.
உதூல,

நெநாட டுள்ள எழில்மிகு கன்னியர்
உனைவரும் நா ளை ஓரணமனைககு ஏசுமின்.
அழகிய கன்னியாககு ஓரசிளங் குமரன்

105

பரிசுகள் பறபல பரிவொடு வழங்குவன்,
வனப்பில் மிக்க மங்கையர் மணிபு.
பாரெலாம் புகழும் பரிசினைப் பெணவர்.
ஈதுளம் இறைவன் இட்ட கட்டளை"

எனது மனைவன் ஏவலர் ஒருநாள்

110

பட்டணம் என்கும் பறைகள் சாற்றினர்
உதுகேட்டு,

அநநக ரதனள் அழகிய கன்னியர்

- வைகறை எழுந்த மஞ்சளம் ஆடி
 ஊட்ட ஊழிகள் ஊழகாய் ஊழிந்த
 கூந்தல வாரிக தொண்டை முடித்து
 மல்லிகை முல்லை மாலை சூடி
 வடிவேல் விழிக்கு மையும் இட்டுத்
 திருநகிய நெற்றியில் திலகமும் தொடருச்
 சிறறடி சிறந்திடச் செம்பஞ்சம் ஊடி
 மணவறை ஏழை மங்கையர் போல
 மன்னவன் கோயிலமுன் வந்து கூடினா.
 ஊநநாள ,
- பொற்சிங் காதனம் பொலிவுற ஊமர்ந்த
 ஊரசினங் குமரனை ஊஞ்சன விழிகள்
 நிமிர்ந்து நோக்காது நிலத்தையே நோக்க,
 வரிசையாய் மங்கையர் வந்து வந்து
 பரிசுகள் பெறஊப பணிந்துசெல காட்சி
 யாவரும் நோக்கி இன்புறகு உரியதாம்.
 வந்துகண்ட மங்கையர் உள்ளமஊர்
 நிலையில் நிலலாது ஊலையச் செய்தது
 திருவளா செலவன திருமுகப் பொலிவே!

115

120

125

130

உப்பால் யாதோ? உறிபவர் யாரே?
 மன்னர் மகனே, மனத்தில் சலனம்
 யாதும் இன்றி இருந்தன; அவன்முகம்
 சாந்தமும் ஓமைதியும் தணிய அருகும்
 தவரும் காட்சியே தந்தது; ஆயினும்,
 அவன் கன்னியர்க்கு எட்டாக கனியே ஆயினேன்,
 கூடி நின்றவர் குமரி ஒருத்தியை,
 "வேள, உழகிற சிறந்தவள, ஐயமில்லீன
 135
 உரசினங் குமரன் ஒன்பிற்கு உரியான்
 இவளே-யன்றி வேறு யாவரும் உளரோ?"
 என்று புகழாரம் இயம்பவே, அதனை
 மங்கை அவளும் மனந்தடு மாறி:
 நடுக்க முற்றொர் நலியே போல
 140
 உரியா சனத்தின ஒருகில் செனதம்
 வழங்கும் பரிசின வாங்கியடாது ஒடிச்
 சேடிய ரோடு சேர்ந்த நின்றன
 உதகனை ஜோதி! உதகனை மகிமை!
 உதகனை தெய்வ அருடகலை பொலிந்தது
 150
 உரசினங் குமரன் உழகிய திருமுகம்!
 இவ்வாறு உந்தகர் எழிலது மங்கையர்

~~ஒருவர் பின் ஒருவராம் உலகாள் மன்னவன்~~
மைந்தனைக் கண்டு வணங்கிச் சென்றனர்,
இருந்த பரிசுகள் யாவும் மீதி

152

ஒன்றுமே யில்லாது உதவப் பட்டன.
அப்பால்,
அங்கயற் கண்ணி அழகின் செல்வி
திங்களைப் பயிக்கும் திருமுக விலாசினி
பங்கய மீதெழாப் பாக்கிய லட்சுமி

160

யசோதரை என்னும் யௌவன குமாரி
நேரெதி ராக நிமிர்ந்து நோக்கி
வருவது கண்டு மன்னர் மகலும்
திருக்கிட்டூ உள்ளம் திகைப்புக் கொண்டன.
இதனை, பக்கம் நின்று பலரும் கண்டன.

165

இவள் "எனக்கூப் பரிசெதும் ஈவதற்கு? இல் லேயோ?"
என்று கூறி இன்னகை புரிந்தனள்.
"இருந்த பரிசுகள் யாவும் போயின;
ஆயினும்,
மாநகர் போற்றும் மங்கையர் ஸ்னியே!

170

இதனைப் பரிசாய் ஏற்றுக் கொள்" எனத்
தன், மார்பிற் கிடந்த மரசுத மா லையைக்
கழற்றி யசோதரைக் கன்னியின் அழகிய
திருவரை சுற்றிச் சேர்த்துக் கட்டினள்.
...டவே,

175

கண்களும் கண்களும் கலந்து பேசின.
கண்களும் கண்களும் கலந்து

- இங்கிவ் உண்மையெலாம் - அறிவார்
எவரு மேவுண்டோ? 4
- ஒத்த பிறப்பாகும் - நாங்கும்
உங்களைப் போல,
சுத்த சூனியத்தில் - நின்ற
தோன்றிய ஆவிகளாம். 5
- மாறி வருந்தியரால் - இன்ப
வாழ்வே நமக்கு இல்லை;
தேரம் அறிகுணை நீ - உண்மை
தெரியக் கூறுகின்றோம். 6
- நித்திய ஆனந்தத்தை - அரசே!
நீயும் அடைவதண்டோ?
சித்தத் தெளிவுடையாய் - சிறிது
சிந்தனை செய்திருவாய். 7
- அன்பு இருக்குமெனில் - அதிலும்
அளவறியனொன்று
இன்பம் எய்திடலாம். - ஐயம்
யாது மேயில்லை. 8
- கண்ட வாழ்விதுதான் - நிலையாக்
காற்றின் வாழ்வேயாம்;

- கொண்ட தந்தியின்மேல் - எழும்
குரலே போற்றுவாம். 9
- சால வேலகம் - சூயரால்
தளர்ந்து வாடுதையா!
மாலே மாலையாய்க் - கண்ணீர்
வடிய விடுகுதையா! 10
- வாழ்வு மாயமெழும் - உண்மை
மனத்திற் கொள்ளாமல்,
நாகும் நைந்திருசல் - எமக்கு
நகைப்பே தருகுதய்யா! 11
- நீல மேகந்தான் - ஆணையால்
நிலையில் நின்றிருமோ?
காலத்தோடும்நதி - கையால்
தடுக்கதடுந்திருடுமரிருமோ? 12
- துன்பச் சூழிடுவ - விழுந்து
சுழலும் உலகத்தை
இன்பக் கணரயேற்ற - நீயும்
இரங்கிட வேண்டும். 13
- வையம் முழுவதையும் - காக்க
வந்திங் கவதரித்த
ஐயனே! ஆதற்குக் - காலம்
அணுகி வருகுதய்யா! 14

- என்று வந்திருவான் - ரவசகன்
எவ்விடம் தோன்றிருவான்!
என்று இப் புவியெலாம் - நோக்கி
எதிரே நிற்குதைய்யா! 15
- கண்ணிலா உலகம் - இடறிக்
கவிழ்ந்து வீழாமல்,
அண்ண லே எழுந்து - விரையல்
அருள வேண்டுகின்றோம். 16
- இன்றும் தூங்காமல் - வெளியில்
இறங்கி வந்திருவாய்
அக்?ன மாகையதரும் - இனிய
அரசிளங் குமரா! 17
- ஒய்வு கண்டிடவே - எமைப்போல்
ஒடி ஒடி அலைவாய்;
தாயும் தந்தையுமாய் - இலகைத்
தாங்க வந்தோனே! 18
- உலகின் உண்மையை நீ - இன்றும்
உணர்ந்திட வில்லை,
அலகில் கருணையால் - உயிரை
ஆள வந்தோனே! 19
- அன்ப ருக்காக - ஆசை
அறுத்திட வேண்டும்;
சுன்பம் நீங்கிடவே - அரசும்
சுறந்திட வேண்டும். 20

மாயப் பொன்மகலைத் - கண்டு
மயங்கி டாதே, ஐயா!
நேய மாகஉன்மை - நாங்கள்
நிகழ்த்த வந்தோம், ஐயா!

21

5. சித்தார்த்தன் குறவு
 ~~~~~

(பள்ளியறையில் யசோதரை கனகக் கண்டு 'காலம்வந்தது' என்று வாய் புலம்புகிறாள். சித்தார்த்தன் அதைக் கேட்டுக் கவலையி லிறங்கி, வாஸில் நட்சத்திரங்களைப் பார்க்கிறான். உரிய காலம் வந்தது என்றறிந்ததும் குறவு புணத் துணிகிறான்)

பள்ளியறையில் பஞ்சனை மீதில்
 அங்கையற 'கண்ணி யசோதரை அயர்ந்து
 கண்வளர் வேளைஓர் கணவு கண்டு,
 'வந்தது காலம் வந்தது' எனவே
 மயங்கிப் புலம்பினள்; வார்த்தை கேட்டு; 5
 விரவில் எழுந்து வெளியில்-இறங்கி,
 மன்னர் குமரன் வாளை நோக்கினன்.
 சந்திரன் கடகம் தங்கி யிருந்தான்,
 வாஸில்,
 மற்றைக் கோள்களும் மறைறைய நிலைகளில் 10
 ஒன்சு நின்ற அங்கு உரிய காலம்
 உதித்த தென்னை உணர்த்தின; அவை எவரம்
 அருள்வடி வாகிய அண்ணலை நோக்கி,
 "இரவும் இதவே, இரவும் இதவே;
 பெருமை பெறும்வழி பேணுகின்றனையோ? 15
 நன்மை தரும்வழி நாடுகின்றனையோ?
 மன்றை தருங்கிழிமன்றைக்கிமன்றையம்

நீள்நிலம் புரக்க நிலைக்கின்றனையோ?
 உலகி லள்ள உயிரெலாம் உய்ய
 நாடும் மெந்த நகரும் மெந்த
 வீடும் குடியும் விட்டவ்வுகி
 தன்னந் தனியே தரணியின் மீதுள்

20

ஆண்டி யாக அலைந்த திரிய
 எண்ணுகின்றனையோ? யாதஉன் விருப்பம்?
 தெளிந்தநீ உள்ளம் தேற வாய் எனக்

25

கறின; அவரம் குறிப்பின் உணர்ந்தனை.
 எங்கும் முடி இருண்டிருளில்
 காற்றோடு முன்னம். கலந்த வந்த
 தெய்வ கீதமும் செவியுறக் கேட்டனை.
 ஐய. பில்லை, நம்ஐயன் தங்கிய,

30

அரண்மனை யதனில் அந்நாள் இரவில்
 தேவரும் நாங்கு திசையும் கூற்றி
 மறைந்த நின்ற வாழ்த்தினர் அம்மார்
 "இதுவே காலம்; இதுவே காலம்;
 இமைப்பொழு தேலம் இனியான் இங்குஇரேன்"

35

யாதம் தடையிலை; இறங்கிச் செல்வேன்,
 'பிரியா நாம்இனிப் பிரிவோம். ஆயிரம்;
 குறையொன்ற அதனால் கனதற்கு இலலை.

இருநில முழுதம் இன்பம் அடையும்
அறநெறி ஈசுஎன்ற அறிந்து வா' என 40

ஆனை யிருவதை அழகின் செல்விநீ
நித்திரை செய்யிடும் நிம்முகம் நேரக்கித்
தெளிவுற யாலும் தெரிந்து கொண்டன;
இனியான் உலகில் இயற்றாதற் சூரிய
அரும்பெருகு செயல்கள் அனைத்தும் அவ்வானில் 45

உருக்க ளென்ன ஒளிவிடும் எழுத்தில்
எழுதியிருப்பதை இன்றிங்கு எனஇரு
கண்களால் கண்டு களிப்படை கின்றேன்!
இறதி யாக என்எனங் கொண்ட
உண்மையும் ஈதாம் உறதியும் ஈதாம் 50

பற்பல ஆண்டுகள் பகலும் இரவும்
ஆராய்ந்த தாராய்ந்து அறிந்ததும் ஈதாம்;
படியில் எகைக்குப் பரம்பரை யாய்வரும்
முடிமீது ஆசை முழுவதும் விட்டேன்,
வாரும் மண்ணை வடக்குஇரை யாக்கி, 55
நீள்நிலம் பற்றும் நினைப்பும் ஒழித்தேன்;
புதல மெல்லரும் போர்க்களம் ஆக்கிய
பாதகன் என்எனைப் பழித்துஎவ ருஞ்சொல,
ஒடி ஒழுகும் உதிரப் பெருக்கில்

தேர்க்கால் புதையத் திரைதொறும் சென்று 60
வெற்றிமேல் வெற்றி வென்று; வீர
வெற்றி மாலை மிலைந்திட விருப்பம்
எள்ளள வேலும்என் உள்ளத்து இல்லை
சிறுமை தந்திரும் தீவினை புரியேன்;

~~பொருமை நிகழும் போற்றி ஒழுதுவேன்;~~ 65

புழுதி நிறைந்த பூமி எனக்குப்
பழுதி லாத பஞ்சனை யாகும்.
பாழிட மாண பாலையை நல்ல
வாழிட மாக மதித்த வாழ்வேன்;
ஏழைப் பிராணி எதனெனும் அன்பாய்த் 70

தோழமை புண்டு துணைசெய் திருவேன்;
பண்செய் பள்ளர் பறையர் அணியும்
சூனியை அகரையில் சுற்றித் திரிவேன்;
தெருத்தெரு வாகத் திரிந்த பெற்ற
பருக்கையை உண்டு பட்டினி போக்குவேன். 75

குன்றம் குகையும் குத்துச் செடியும்
அன்றி வேறெனும் அண்டி ஒதுங்கேன்;
இரவும் பகலும் எவ்வெப் பொழுதும்
பாரில் உயிர்கள் பருந்தய ரெல்லாம்
புகுந்தஎன் உள்ளம் புண்படு கின்றது. 80

ஆதலின்,
இன்ப வாழ்வை இகழ்ந்த நீக்கினேன்;
இன்ப வாழ்வைத் துணிந்த போற்றினேன்.
சிறிய பெரிய தேவர் தம்முள்
எல்லாம் வல்லார் எவரும் உளரோ?
இரக்க முள்ளார் இருக்கின் றாரோ?
கண்டால் அவரைக் கண்டவர் உண்டோ?
வணங்கி நித்தம் வழிபடு வோர்க்கு அவர்
செய்திடும் நன்மை சிறிதும் உளதோ? 85

எத்தனை எத்தனை எத்தனை மனிதர் - 90
 காலே மாலே கண்கள் இரண்டும்
 முடியிருந்து முணுமுணு வென்று
 செபங்கள் நிதமும் செபித்திரு கின்றனர்?
 கோபுரம் சிகரம் கொடிமர மெல்லாம்
 வாழற ஒங்கி வளரும் ஆலயம் 95

அழகழ காக அமைத்திரு கின்றனர்?
 மந்திரம் போகைம் வர்டா விளக்குகுவை
 நித்தம் நடைபெற நிலம்விடு கின்றனர்?
 ஐடிக்கத் ஐடிக்கத் துள்ளும் மறிகளைப்
 பகுத்தறி விற்ப் பலியிடு கின்றனர். 100

அனை சாலையில் அந்தனர் நிதமும்
 உண்டு களிக்க உணவிடு கின்றனர்!
 அன்னியர்க்கு அல்ல அடியவர்க்கு எனிடும்
 இவ்வல கதனில் யாழம் ஒருதலம்
 செய்தறி யாத தேவரை நோக்கிக் 105

'கங்கா தரணே, கண்ண பிரானே!
 காப்பாய் காப்பாய் என்னை,
 (அன்பின் மிகுதியோ அச்சமோ அறியேம்)
 தொழுது போற்றும் தோத்திரப் பாக்கள்
 வானில் முழங்கும் வல்லிடி போல 110

என்றும் என்றும் எழுந்திரு கின்றன!

- இவற்றால்,
 வாழ்க்கையில் நித்தம் வளருந் தயரோ? -
 ஆசைப் பொருளை அடையாத் தயரோ
 இருந்த பொருளை இழந்த தயரோ 115
 நோய்வாய்ப்பு பட்டு நொந்திரு தயரோ
 நகரதிரை மூப்பால் நண்பர் தயரோ
 மாறாக் கொடிய மரணத் தயரோ
 சனை மரணச் சக்கரம் சுழன்று
 பின்னம் பின்னம் பிறந்து பிறந்து 120
- உயிர்கள் அடையும் ஓயாத் தயரோ -
 யாதும் ஒருதயர் இம்மி யளவும்
 நீங்கிவரும் நித்தியா னைந்த
 வாழ்வடைந்த இங்கு வாழ்வதும் உண்டோ?
 அருமை மங்கையர் அன்பு நிறைந்த 125
- நோற்கும் பற்பல நோன்புக ளாலும்
 பாடும் தோத்திரப் பாடல்க ளாலும்
 எய்திய நன்மை யாதும் உண்டோ?
 அவர்
 ஈர்ந்த மெழுகித் தப்புற வாக்கித் 130
- தளசி மாடம் தொழுவத லுலம்,
 பாலம் பழமும் பணிகா நங்கும்
 பக்தி யோடுபடைப்பதலுலம்
 பேர காலம் பெருநோக் காடு
 கொஞ்ச மேலும் குறைந்தது உண்டோ? 135

திருந்திய நள்ள தேவரும் உண்டு;
தீயரும் அவருள் சிற்சிலர் உண்டு,
உண்கை இதுவென்று உணர்வதும் அரிதாம்,
ஆயிரம்
யாவரும் செய்கையில் ஈளியவ ரேறாம்.

140

முன்னைப் பிறப்பும் முடிவும் அப்பால்
பின்னைப் பிறக்கும் பிற பின் விளைவும்,
ஐயம் இன்றி அறிகுவ ரேளம்,
இவர்,

சமுத மரணம் சக்கர மதனில்
சிக்கிச் சமுதம் திகைப்பு வோரே,

145

உலகில் வாழும் உயிரின் பிறப்பிடம்
அறிவிற் கெட்டா தாயிடம், அவ்வுயிர்,
படிப்படியாய் இப் படியின் மீதலர்
அணுவாய்க் கொசுவாய் அரிக்கும் புழுவாய்

150

பாம்பாய் மீளும் பறவையாய் மிருகமாய்
மனிதனும் பூதமாய் வாழுகற தேவனும்
தெய்வநாய்த் தோன்றித் திரும்பவும் அவ்வழி
மண்ணும் அணுவாய் மாறாதல் இயலபாம்,
ஆதலின்,

155

புலிமீ தள்ள பொருள்கள் அனைத்தும்
சுற்றம் போலத் தொடர்புடையனவே.
அஞ்சா கைதில் அழுந்தி அழுந்தி
நைந்து நொந்து நடுங்கி நிதழும்
உழலும் மனிதர் உய்யும் வழியினைக்

160

கல்வொரு மனிதன் காட்டினான், அதனால்
 இவ் வையகம் முழுவதும் வாழ்வது திண்ணம்.
 கல்லில் முன்னம் கர்ந்த கிடந்த
 எரியினைத் தட்டி எழுப்பி ஒருவன்
 காட்டிய நாள்வரை, கடுங்கால் மாரி

165

வாடையில் மக்கள் வருந்தி நைந்தனர்;
 பருவ மறிந்த பயிர்செய் தொருவன்
 தானியம் எடுத்தத் தருவதன் முனைம்
 உழவை போல ஊனை உண்டு
 மனிதரும் உலகில் வாழ்ந்த வந்தனன்.

170

பாநிற் பேசிப் பழகும் மொழிதான்
 ஒருவன் நாவில் உருப்பெறும் முனைம்,
 ஏட்டில் எழுதும் எழுத்தின் வடிவை
 ஆராய்ந் தாராய்ந் தி அமைப்பதன் முனைம்,
 மனிதர்,

175

ஊமைகள் போல உளறித் திரிந்தனர்,
 கையால் சாடை காட்டி அலைந்தனர்.
 ஆழ்ந்த கண்ட அறிவி னாலும்
 ஒபா துறைக்கும் உழைப்பி னாலும்
 தேர்ந்த செய்யும் தியாகத் தாலும்

180

அன்றிஓர் நன்மைஓவ் அகில மீது
 மனிதர்க்கு என்றும் வரய்த்ததும் உண்டோ?
 ஆதலின்,
 உடலின் உறுதியும் ஊக்கமும் உடையோன் -
 பொருகும் புகழும் புத்தியும் உடையோன்,

185

காசினி யாளக் கருவ வ் னேல்ஓர்
மன்னர் மன்னராய் வாழுதற் குரியோன்,
குலத்திற் பிறந்த குணத்திகழ் கோமான்,
வாழ்வில் ஓய்ந்த மனந்தள ராமல்
அதன,

190

இன்பத் துறையில் இறங்கி நிற்போன்,
விஞ்சிய காதல் விருந்தை அருந்தி
அமையா தெங்கும் ஆசை யுடையான்,
நறையும் திரையும் மூப்பும் நன்னி
வெய்ப்பு மிகுந்த விரக்த குகாது

195

நன்மை தீமைஎந் நாளும் ஒன்றாக்
கலந்து தங்கும்இக் காசினி மீது
வாழ்வதில் மிக்க மகிழ்ச்சி யுடையோன்,
புவியில் அழகிய பொருள்த் தெரிந்து
சொந்தமாக்கிடச் சதந்திர முடையோன்,

200

தனக்கென வாழாத் தரும சீலன் -
என்றும் மக்கள் ஏதேதற்குரிய
மனிதன் ஒருவன் மண்ணில் நோன்றி
அருளால் அடையத்தம். அறவே யொழிந்து, இவ்
வைய மீது மாணிடரெல்லாம்
உய்யும் வழியை உணர்த்தும் மந்திரம்

205

பாதலம் அதனில் பழங்கிக் கிடப்பிலும்
 இவ்வுலகத்தினில் யாரும் இசுவரை
 அஞ்சா தததால் அறியா திருப்பிலும்,
 ஒய்வொழி வின்றி உழைத்திரு வானேல்.

210

எந்நா ளாயிலும் எவ்விடத் தாயிலும்
 வெளியாம். நன்கு விளங்குதல் தின்னம்.
 தேடின சண்கள் தெரிசனம் செய்யும்;
 நடந்த கால்கள் நன்விலம் சேரும்;
 பண்ணிய தியாகம் பழுதா காது,
 இவனே.

215

காலனை வென்ற காலனும் ஆவான்;
 யான்றிசை செய்வேன்; யான்றிசை செய்வேன்;
 தியாகம் செய்யத் தேசமொன் னன்ரு
 அறிந்த மக்களே ஆயின மாகுக;

202

அறியா தவரே ஆயின மாகுக;
 செய்திடத் துணியும்இத் தியாக மதலல்
 எண்ணிலா மக்கள் இன்பம் இடைவள்;
 இந்நாட் டுள்ள யாவ ருளத்தம்
 சடிக்கும் ஒவ்வொரு சடிப்பொடும் என்றன்

225

உள்ளமும் ஓயாது ஒத்துத் சடிக்கும்;
 அழைத்து நிற்கும் அரிய சுடர்களே!
 வருகின் றேன்இதோ! வருகின் றேன்இதோ!
 அமுது புலம்பி அரற்றும் புலியே!
 மகிழ்ந்து நீயும்உன் மக்களும் வாழ,

230

என்கும என்சிலே என்வாழ்வ என்சகம்
 என்னைம பருவம் என்சகம் காநன்ம்
 யாழ்வாழ் அரண்மனை யாவும் வெருத்தேன்.

விடை கொள்ளுதல்

வெருத்தற் கரிய விண்ணமு தே! என்
 அன்பின் உருவே! அசோதரை நங்காய்! 235

உன்னையும்,
 மறந்து செல்ல மனந்தணி கின்றேன்;
 ஆயிம,
 நீநிலம் உய்ந்திட நீயும் உய்குவை;
 காரிகை யேநம் காதலில் மனரந்த 240

மலரென உன்தன் வயிற்றினில் வளரும்
 மகவினைக் கண்டு வாழ்த்துதற் குரிய
 காலம் வரும்வரை காத்து நிற்போனல்,
 மனத்தில்,
 கொண்ட உயதி குலைந்து போய்விடும். 245

உன்மை குளம்இவ் வுலகெலாம் ஒளிர்ச்
 செய்வதென் கடனும் சிறிது காலம்
 பிரிகின் றேன், இதில் பிழையெதும்இல்லை,
 வாய்த்த மனைவியே! வயிற்று மகவே!
 தந்தையே; தமரே! தரணி மாந்தரே!, 250

பொறுத்திட வேண்டும்; பொறுத்திட வேண்டும்.
 பொறுத்தாக கொள்வது புண்ணிய மாகும்.

உள்ளம் தேறினேன்; உயரியும் கொண்டேன்,
ஒனியொரு கணமும் இங்குத் தங்கிடேன்,
யாதந் தடையிலே; இறங்கிச் செல்வேன்.

255

நீள்நில மீது நித்தியா னந்த
வாழ்கை யடையும் வழிநாடு வெண்
தீவிர மாண நியாகத் தாலும்
ஒய்வில் லாத உழைப்பி ளும்
அறியலா மெண்ணில் அறிந்த வடுவேன்;

260

வாடி வருந்தி மகையி ரெல்லாம்
அடையும் தன்பம் அனைத்தம் ஒழிப்பேன்"
என்று கூறி இரவில் இறங்கினன்,
நன்ற நாடிய ஞானிசித் தார்த்தனே.

6. புத்தரும் ஏழைச் சிறுவரும்
 ~~~~~

(அரண்மனையிலிருந்து வெளிப்பட்டுச் சென்ற புத்தர் வழி நடந்த சாப்பால் சோர்ந்து கிடந்தார். அவரைக் கண்ட ஓர் இடைச் சிறுவன், தான் தாழ்ந்த குலத்தினனாதல் பற்றி, தன் கலயத்தில் பால் பால் கறந்த அலகுக்குக் கொடுக்கத் தயங்கினான். பிறப்பினால் உயர்ந்தாழ்வுகள் பாராட்டலாகாது என்று புத்தர் அவர்க்குப் போதித்த வல்லாறு இதன் கறப்படுகிறது)

புத்தர் மயங்கி வீழ்தல்

புண்ணிய மூர்த்தி புத்தமா முனிவன்
 உண்மையை உணர்ந்த இவ் வுலகினில் என்றும்
 அழியா இன்பம் அடையும் அவாவினால்
 மன்னர் வாழ்வையும் மறுத்தவ குகித்
 தந்தையை மறந்த தயைனைத் துறந்து (5)
 மங்கையோடு தரை மதிமுகம் நீத்த
 நள்ளிர வதனில் நனைகர் நீங்கி,
 உண்ணும் உணவும் உறக்கமும் இன்றி
 இரவும் பகலும் இடைவிடாது எங்கும்
 நடந்து மெலிந்து நலிவுற்று ஒருநாள் (10)
 வேனில் வெயிலில் வெந்தெரி காசலில்
 கைகால் தளர்ந்து கண்களும் மூடி

முச்சம் அடங்கி முகமும் வெளிநி
 உயரும் உடம்பில் ஊச லாட
 விஞ்சிய மயக்கால் வீழ்ந்து கிடந்தான். (15) 1

சிறுவன் காணாதல்

வேறு

ஆடுகள் மேய்த்து வரும் - ஒருவன்
 ஆயர் இவற் றிலகி சிறுவன்,
 வாடிக் கிடந்தவனைச் - செல்லும்
 வழியின் மீதுகண்டான். 2

அவன் செயல்

வையகம் வாழ்ந்திடவே - பிறந்த
 மாதவச் செல்வன்முகம்
 வெய்யிலில் வெந்திடாமல் - தழைகள்
 வெட்டி ஒருகில் நட்டான். 3

செய்வ குலத்தினை - எளியேன்
 தண்டலும் ஆகாதினிச்
 செய்வதும் யாதெனவே - சிறிது
 சிந்தை துயங்கி நின்றான். 4

உள்ளந் தெளிந்தானே - வெள்ளாடு
ஒன்றை அழைத்தவந்த,
வள்ளல் மயக்கொழிய - மூடுவை
வாயில் கறந்தவிட்டான்.

5

நட்ட தழைகளெல்லாம் - வளர்ந்த
நாற்புற மும்கவிந்து,
கட்டிய மாளிகைபோல் - வதைதில்
காட்டி யளித்த அம்மா!

6

பூவொடு காய்கனியும் - தளிரும்
பொலிந்து நிரம்பியங்கே
மேவு பலமணிகள் - இழைத்த
விதானமும் ஆன அம்மா!

7

ஐயனை இவ்வுலகம் - காணாதற்கு
அரியலோர் தெய்வமெகைக்
கைகள் தொழுதுநின்றான் - சிவன்
களங்கமிலா வுளத்தான்

8

புத்தர் எழுந்த பால் கேட்டல்

நிலத்திற் கிடந்த ஐயன் - மெல்ல
நிமிர்ந்து தலைதாக்கிக்
"கலத்தினி லேகொஞ்சம் - பாலைக்
கறந்த தருவாய்" என்றான்.

சிறுவன் மறுத்தல்

"ஐயையோ! ஆகாது" என்றான் - சிறுவன்,
 அண்ணலே! யாழும் உனைக்
 கையினால் தீண்டவொன்றோ - இடையன்ஓர்
 காட்டு மனிதன்" என்றான்.

10

புத்தர் அறிவு மீதகல்

உலகம் புகழ்பெரியோன் - இந்த
 உரையினைக் கேட்டு அந்நாளி
 லுலகில் கருணையினால் சொன்ன
 அழக மொழிஇதுவாம்:

11

"ஊர் வரும்போதும் - உள்ளம்
 இரங்கிடும் போதும்
 உடன் பிறந்தவர்போல் - மாந்தர்
 உறவு கொள்வார், அப்பா!

12

இரும் உதிரத்தில் - வடிந்த
 ஒழுக்கும் கண்ணீரில்,
 தேடிப் பார்த்தாலும் - சாதி
 தெரிவதண்டோ அப்பா?

13

எவர் உடம்பினிலும் - சிவப்பே

- இரத்த நிறமப்பா!
எவர்விழி நீர்க்கும் - உவர்ப்பே
இயற்கைக குணமப்பா! 14
- நெற்றியில் நீலம் - மாற்பில்
நீண்ட பூணா லம் ..
பெற்றிடுவ உலகுதலை - எவரும்
பிறந்தகூண்டோ ஓப்பா! 15
- பிறப்பினால் எவர்க்கும் - உலகில்
- பெருமை வாராதப்பா!
சிறப்பு வேண்டுமெனில் - நல்ல
செய்கை வேண்டும், ஓப்பா! 16
- நன்மை செய்பவரே - உலகம்
நாடும் மேற்கூலத்தார,
கீழ்மை செய்பவரே - அண்டித
நீண்ட ஒண்தார, " 17

சிவன் பால் தருதல்

நிலத்தாயர் தானி - இவை

நிகழ்த்தி, "எந்தம்பீ

கலத்திலே கொஞ்சம் - பாலைக்

கறந்து தா" என்றான்.

18

ஆயர் சிவனும் - கலத்தில்

அளிகக வாங்கியுண்டு,

தாயிலும் இறியன் - கொண்ட

தளர்ச்சி நீங்கினனே.

19

7. கருணைக் கடல்

(உரசுவாமுவைத் துறந்த நள்ளிரவில் வெளிப்பட்டஞ்சு சென்ற
புத்தர், பிம்பிசார மன்னுடைய யாகதலுக்காகக் கொண்டு
போகப்பட்ட ஆட்டு மந்தையில் மத்தியில், துன்புற்றிருந்த ஒரு
நொண்டி ஆட்டுக் குட்டியைத் தம் தோளில் சுமந்துகொண்டு
சென்ற, யாகசாலையை அடைந்த, மன்னுக்கு அறவுரை
போதித்த, நாடெங்கும் உயிர்க்கொலையை நிமித்திய வறுவாறு
இதனை கூறப்படுகிறது.)

ஆட்டுமந்தையைக் கண்டு இரங்குதல்

மந்தை பெரியமந்தை - உணவின்றி
வாடி மெலியும் மந்தை,
சிறந்த தளரும் மந்தை - நடக்கவும்
சீவ லீலாத மந்தை.

1

கண்ணிலே கண்டபுல்லை - நின்றொருவாய்
கொளவிட வெட்டாரையோ!
தண்ணீர் குடிப்பதற்கும் - விலகிடச்
சும்மதி யாரேஜயோ!

2

காடு மலைகளெல்லாம் - ஓடியோடிக்
காலகும் ஓயந்தனவோ!
ஆடுகளாயிதம் - எவரிவ
அறியாயம் செய்வரையோ!

3

தன்னத் தனியாகி - ஒருமறி
தாவிமுள் சிடுதையா!
பின்னார் இளமறியும் - சிந்தியிங்கு
பீடைப் படுதேஜயோ!

4

கல்வெறி கொண்டதுவோ? - விழுந்தொரு
கால்முட மாணதுவோ?
செல்லம் வழிநீள் - உகிரமும்
சிந்தப் பெருகு தய்யோ!

5

சீரும் மறிதேடித் - தாயுமுன்னில்
ஓரடி வைத்தவுடன்,
வாரும் மறியை எண்ணி - விரைந்துபின்
வந்து தயங்குதையோ!

6

தாயாட்டின் துயர் போக்குதல்

வேறு

இத்தனையும் சுண்டுமனம் ரெங்கி, நொண்டும்
இளமறியை ஒருகரத்தின் எடுதது, வையம்
அத்தனையும் தாங்குபுயம் ஓணிய ஏந்தி,
அருளுவாம் ஓண்ணலம் அததாயை நொகசி,

7

வேழ

"அல்ல ஐறவேண்டாம் - இனித்தயர்
ஆறி வருவாயம்மா+
செல்லமிடத்தில் உந்தன் - மதலையைச்
சேர்த்து விடுவேன்மா.

8

ஏழைப் பிரானிகளின் - ஓடர்களைந்து
இன்ப மளிப்பதுபோல்,
வாழும் இலகிதலில் - செயுமொரு
மாதவம் வேறுமுண்டோ?

9

மீளாத் தயர்க்கடலில் - உயிரெலாம்
வீழ்ந்து முகுகையிலே,
பாழாங் குகைதேடிச் - செயுந்தவம்
பாவமே ஆகுமமா!"

10

இடையரைக் கண்டு வினவுதல்

வேழ

எனதிகழிந்ததளமுருசி எழுந்த காலை
எம்மவிட னா துவாபோல ஆடடை யெல்லாம்
குன்றிருந்து திரதநிவரு மவரைக்-கண்டு
வேலயததில் ஒருமாரி பொழியும் ஐயன்.

11

குன்றிருந்து திரகத்வரு மவரைக கண்டு,
வேலயத்தில் அருள்மாரி பொழியும் ஐயன்; 11

வேடி

"மாலைப் பொழுதிலும் ஆகவில்லை - வெயில்
மண்டை பிளந்து வெடிக்குகையோ!
சாலை வழிஇந்த ஆடுகைம் - எங்கு
சாய்ந்து செவ்வையா கூறும் " என்றான். 12

இடையர் மதுமொழி கருதல்

அம்மொழி கேட்டல் விடையருமே - "எம்மை
ஆமீ இறைவன தாணியிலும்,
செம்மறி ஆறு, வெள்ளாரும் ஒருநாறு
சோதது வருகியேம்" என்றிரைத்தார். 13

இன்றிரா யாகம்-முடியுதென்றார் - அகில
இததனை யுங்கொலை யாகும்என்றார்
நின்றுசொல் நேரம் இலலைஎன்றார் - இளமும்
நண்ட வழிபோக வேண்டும் என்றார். 14

~~வள்ளலும் உள்ளம் வருந்தி, யானும் - ஓந்த~~
மாமதம் காண வருவேனென்று,
என்கும் மறியுள் சமந்துகொண்டு - தாயும்
சேர்ந்து தொடர வழிநடந்தார்.

15

இராஜசிறுக நகரத்தை அடைதல்

வேறு

மானேந்தும் ஈசனும் நாண, ஆட்டின்
மறியேந்த பெருங்கருணைப் புதித வளளல்,
வானேந்து மதில்மீது கொடிகள் ஆடும்
மாநகரின் திருவாயில் வந்தபோது,

மாலைக் காலம்

வேறு

செங்கதிள் வெம்மை தணிந்ததடி! - வாசக
தென்றல் உலாவி எழுந்ததடி!
பொன்சி வருஞ்சோலை மாந்தியும் - ஒரு
பொன்சிறம் பெறலுப் பொலிந்ததடி! 17

முல்லை மலர்ந்த மகிழ்ந்ததடி! - ஆம்பல்
முடிய வாயும் திறந்ததடி!
எல்லை யிலாமலாச சோலையிலே - வண்டும
இனிசை பாற திரிந்ததடி?

18

தாயும் இரங்கி வருகிறாள் - கண்டும்
 - தானிக குதிரைபோடிச் செல்லுதடி!
 ஆயும் பொழியில் பறவையெல்லாம் - அந்தி
 அங்காடி போல ஒலிக்குதடி!

19

வீதியில் கண்டவர் வியந்து நிற்கல்

வையகந் தனில் உயிர்களின் மீதருள்
 மாரி பொழியும் பெரியவரும்
 ஐயனைக் கண்டவர் கொண்ட அதிசயம்
 ஐராலே கூற இயலாது!

20

வாயிலைக் காத்திடும் சேவகரும் - வழி
 மாறு விலகி ஒலங்கிணியோ,
 தாயிடம் மிக்க தயாளன் இவன் - போல்தித்
 தாரணி கண்டதும் உண்டோன்றோ.

21

பாசையிற் சென்றவர் பார்த்துநின்றார் - ஒரு
 புகழ்மாய் வண்டுகள் ஓடிநின்றோ,
 மாதவம் நடவால் வேண்டோ! - என
 வாயார வாழ்த்திப் புகழ்ந்துநின்றார்.

22

சந்தை இரைச்சல் அடங்கியது! - கடைச்
 சண்டையும் இல்லா தொடுங்கியது!
 வந்தவர் போனவர் கண்டதும் - அந்த

கூடம் எடுத்தகை தாழ்ந்திடாமல் - ஒரு
கொல்லீம் கண்டு திகைத்துநின்றான்;
ஆடுபா வோட்டிய சாலியீம் - தா லே
ஒட்டி முடியாது விட்டுவந்தான். 24

மண்ணிச் சுமந்து வருங்குயவன் - ஈதோர்
மாழுனி என்னை வணங்கினின்றான்;
எண்ணெய்க் குடமேந்து வாணியீம் - இவர்
யாரோ பெரியர் எனப் பணிந்தான். 25

பள்ளிச் சிறுவரும் சரடிவந்தார் - ஓவர்
பக்கத் தண்ணியும் ஓடிவந்தார்;
கள்ளரும் உள்ளம் மறந்துநின்றார் - வட்டக்
கார்பும் காசிப்பை விட்டுவந்தார். 26

மாடும் அரிசியைத் தின்றதம்மா! - அதை
மாற்றி யடிப்பாரும் இல்லையம்மா!
வீடும் திறந்து கிடந்ததம்மா! - உலை
வெந்திடு சோலும் குழைந்ததம்மா! 27

---

26. ஊண்வி - உபாத்தியாயர். வட்டக்காரர் - சில்லறைகொடுப்போர்.

பெண்டுகள் வாசலில் கூடிநின்றார் - இந்தப்
 பேரரு ளாளனும் யாரோஎன்றார்;
 கண்டவர் உள்ளம் களியுதென்றார் - இவன்
 கண்ணின் அழகினைப் பாருமென்றார்

28

கள்ளி ஒருமகள் மையெழுதி - இரு
 கண்ணும் எழுதுமுள் ஓடிவந்தாள்;
 பின்னும் ஒருமகள் கூந்தலிலே - சூடும்
 தச்சி மலர்கையில் கூற்றிவந்தாள்.

29

பாலகக் கழுத மத லையுமே - - ஐயன்
 பக்கம் வரக்களிப் புற்றதென்றால்,
 சேலொக்கும் மாதர் விழிகள் - அவன்முகச்
 செவவியில் அழவச அகிசயமோ!

30

கண்ணிற் கருணை விளங்குதென்றார் - நடை
 கம்பீர மாகவுங் காணுதென்றார்;
 எண்ணில் டெடையும்க் ஆகாள் என்றார் - இவன்
 ரொஜ்கூலத்தில் பிறந்தோள் என்றார்.

31

யாகப் பசுவை எடுத்தவரும் - இவன்
 எண்ணரும் பகதி யுடையள் என்றார்;

மாகந் தொழுகேவ் ராஜன்என்றார் உயர்
 மாதவச செவ்வள வேளைஎன்றார்.

32

செம்பு நிறைந்த பால் சிந்திடவே - சிலர்
 சிந்தை மறந்து கறந்துகின்றார்,
 எம்பிரான் செல்லம் வழியின் சிறப்பெலாம்
 எந்நன்ம சொல்லிமுடிப்பேன், அம்மா!

33

வேறு

வைபிசை உயிர்கள்படும் தயரை எண்ணி
 மறகும் உளத்து ஓயலொன்றும் அறியா னுசி,
 ஐயமும்அவ் வீதிவழி நடந்து மன்ன
 அரியமகம் செய்யுமிடம் அணுகி னுளை.

34

யாகசா ல வருணனை

வேறு

தாரணி மன்னவன் பிம்பிசாரன் - யாக
 சா ல நடுவிலில் வந்துகின்றான்,
 ஐரணம் ஒகிய அந்தணரும் - நிரந்த
 அங்கிரு பக்கமாய்க் கூடிநின்றார்.

35

மாகம் - விண்ணுலகம்.

மந்திரம் ஒதி எரிவளர்த்தாரா - புகை

வாளை யளாவி எழுந்ததம்மா!

இந்தன மிட்ருப் பெருக்கின்றோர் - தீயும்

எழுநா விட்டுச் சமுற்றதம்மா!

36

பண்டங்கள் வாரி இறைத்தாரம்மா! - சோம

பானங்கள் அள்ளிச் சொரிந்தாரம்மா!

கூட்டம் நிறையநெய் விட்டாரம்மா! - எரி

கோபுரம் போல உயாந்ததம்மா!

37

வேதம் விதித்த விதிமுறையில் - ஒரு

வெள்ளாடு கண்டு பிடித்தவநது,

பாதக மான பவியிடவே - அங்கு

பாரில் கிடந்தி யிருந்தாரம்மா,

38

ஆடுகள் விட்ட உதிரமெல்லாம் - அங்கோர்

ஆடுக ஓடிப் பரந்ததம்மா!

நாடியவ வேளவிக களத்தை விரித்திட

நாவும நடுங்கி ஒருங்கு தம்மா!

39

நீட்டிக் கழுத்தை அழிப்பதற்கோ? - அதன்

நெஞ்சை வகிரந்த பிளப்பதற்கோ?

தீட்டிய கத்தியும், கையுமாக ஒரு

தீகூழிதா முஸ்நது இன்றாரம்மா!

40

அர்ப்பணம் செய்தல்

வேறு

"யமகத் திறைவரே! எண்ணுந் தேவரே!
அம்புவி யாரும் அரசர் பெருமாள்
பிம்பி சார்பு பெருந்தகை, இந்நாள்
மறைகளில் விதிக்கும் வழிவகை யறிந்து
முறையிற் செயல் முடிக்கும் மகத்தில்

(5)

பேணி உமக்சீடும் பெரும்பலி இசுவரம்!
உயிரொடு துள்ளி ஒழுசிசும் உதிரம்
கண்களிற கண்டு களிப்பு ராகுக!
சீரிய குணத்தினம் செங்கோல் மண்ணை
பாரில் செய்த பழியும் பாவமும்

(10)

நாங்கி இவ்வாடு சாவக கையிலில்
வாங்கும்இவ் வாளால் வதைத்தலுவ் குணியும்
எரிவாய் இடுவன், யாவும்
பொரியாய்ப் புகையாய்ப் போவது குறித்தே;

41

புத்தர் தடுத்தல்

வேறு

என்று சொல்லியாக தீக்ஷிதரும் - வாளை
 ஏந்திய கையிலே ஒங்கையிலே,
 போன்றும் உயிரினைக் - காக்கவும் - அந்தப்
 புண்ணிய முாததியும் ஓடிவந்தன, 42

" ஒண்ணலே இக்கொடும் பாவிடுவ வேளையில்
 ஜட்டினைக் கொல்லா தருள்புரிவீர்
 திண்ணிய ஞான முடையவரும் - அந்த
 கீவிலை செய்வரோ " என்பிரைத்தான, 43

காலலே கட்டிய கட்டவிழத்தான - அதன்
 கண்டம் இலகிய கட்டவிழத்தான,
 வாலிலே கட்டிய கட்டவிழத்தான - அதன்
 வயிறிற கட்டும் அவிழத்தவிட்டான! 44

சொல்லு - வேறு

அறிவுரை கூற்தல்

நின்றவர் கண்டு நடுங்கினரே - ஐயள்
 நேரிலே நிற்கவும் அஞ்சினரே,
 துள்ளு கருனை நிறைந்தவள்ளல் - அங்கு
 சொன்ன மொழிகளைக் கேளும், ஐயா. 45

"வா மும் உயிரினை வாங்கிவிடல் - இந்த
 மனனில் எவர்க்கும் எளிதாகும்,
 வீழும் உடலை எழுப்பத்தலோ - ஒரு
 வேந்தன் நினைக்கிறேன் ஆகாததயா! 46

யாரும் விரும்புவ தின்றுயிராம் - அவர்
 எனலமே காப்பதும் அனாதேயாம்.
 பாரிஸ் எழும்பும் உயிர்பிழைக்கப் - பரும்
 பாடு முயலும் அறிந்திலீரோ? 47

நேரிய உள்ளம் இரங்கிடுமேல் - இந்த
 நீள்நிலம் முற்றமே ஆண்டிடலாம்,
 பாரிஸில் மாறி பொழிந்திடவே - வயல்
 பக்குவ மாவ தறிந்திலீரோ? 48

காட்டும் கருனை யுடையவரே - என்மீம்
 கணியி வாழ்வை உடையவராம்,

~~வாட்டும் உச்சி வகுந்திடுவார்~~ இந்த
மாமம் அறியாத முடரையா!

49

ஆட்டின் கழுத்தை அடித்துப் பொசுக்கிறீர்
ஆகிய யாகதன் அலியுணவை
பட்டும் கருணை இறறவா கைகளில்
ஏந்திப் புசிப்பரோ? கூலமையா!

50

மைந்தருள் அமை மகனை ஒருமகள்
-வாளால் அரிந்து கறிசமைததால்
தந்தையும் கண்டு களிப்பதுண்டோ? - இதைச்
சற்றறீர் யோசித்துப் பாருமையா!

51

காலை மலையெல்லாம் மேய்ந்து வந்து - ஆடுகள்
கன்று வருந்திடப்பா லையெல்லாம்
தேடி உம் மககளை அடடுவனும் ஒரு
தீய செயலென எண்ணிரோ?

52

மேடையில் நீங்கும் முடிப் படுத்திட
மெல்லிய கம்பளி தாணித்து
வாடையி லாடிக் கொடுகுவதும் - அதன்
வசகசு செய்கையோ, சொல்லும் ஐயா? 53

அம்புலி மீதில் இவ் வாடுகளும் - உம்மை
அண்டிப் பிழைக்கும் உயிரலவோ?
நம்பி யிருப்பவர் கும்பி எரிந்திடல்
நன்மை உமக்கு வரமோ ஐயா?

54

காட்டுப் புலியின் கொடுமையஞ்சி - உங்கள்
தூல்திழல் தங்கிய ஊடுகளை
நாட்டுப் புலியெனக் தொல்லவதோ? - அதன்
நானமறை போற்றிய நீதியா? 55

மண்ணில் வளர்த்திடும் புல் லையுண்ணும் - வான
மாரி பொழிந்திடும் நீரையுண்ணும்,
எண்ணீர் செய்யும் உதவியெனலும் - இதை
எனோ உணர்ந்தீர் மானிடரே! 56

பிள்ளையைக் கொன்று கறி சமைத்தீர் - அதன்
பெற்றோரை உண்ண அழைத்துநின்றீர்;
வள்ளலே உள்ளந் தெளிந்தவரே - இது
வாழ்வை யளிக்கும் செயலாமோ? 57

மண்ணி ரெல்லாம் உலகில் - ஒருநாயின்
மக்களென் னுண்மை அறிந்திலீரோ?
தன்வயிர் போற்றிப் பெரும்பழி செய்வது
சண்டாளர் கண்ட நெறியலவோ? 58

---

53. கொடுஞ்சுது - குளிரால் : நடுஞ்சுது.

மாண்ட மலிதலோர் ஐடுமாவான் - உடல்
மாறியோர் ஐடும் மலிதலும்,
நீண்ட உலகின் றியற்கை ஐயா! - இது
நீதிநால் கண்டும் உண்மைஐயா!

59

பாரில் உதிரம் குளிப்பதலு - ஒரு
பாவமும் நீங்குவ தில லைஐயா!
சீரிய தேவரும் இச்செயல் - கண்டதம்
சிறதை கனிதலிட மாட்டாரையா!

60

தாயெள நம்பி வரும்உயிரை - யாக
சாலை நடுவில் சிடகதிஒரு
பேயெனக் கீறிப் பிழப்பதலு - என்ன
பேரம் பெயரையும் பெற்றீரையா?

61

சுட்டப் பிசாரைக் குறித்திடீமம் - இந்தத்
சூண்டில் வந்த நகப்படுமோ?
வெட்டிக் கொலைசெய்ய வேண்டாமையா! இதை
விட்டொழிதல் மிகக் மேன்மைஐயா!

62

ஐயிரம் பாவங்கள் செய்தவெல்லாம் - ஏழை
ஐட்டின் தலையோடு ஓகன்றிடுமோ?

தீயவும் நன்மையும் செய்தவரை - விட்டுச்
செல்ல சொசுநாசு மில் லேஐயா! 63

முள்ளைப் பிறப்பில் செய்தவினை - யாவும்
முற்றி முதிர்ந்து முளைத்தெழுந்து
பிள்ளைப் பிறப்பில் வளர்ந்திடும் என்பது
பித்தர் உரையென எண்ணிரோ? 64

நெஞ்சில் வாயினில் கையினில் - செய்திடும்
நீதி அநீதிகள் யாவையுமே
வஞ்சமி லாசு மறப்பிறப்பில் - உம்மை
வந்து பொருந்தாமற் போயிடுமோ? 65

கன்ற பசுவை மறந்திடும் - செய்த
நருமங்கள் உம்மை விடுமோஐயா!
கொள்வபழிதேட வேண்டாம்ஐயா; - இளிக்
கொல்லா விரதம்மேற் கொள்ளுமஐயா! 66

தானியம் பற்பல தாமிலையோ? - சுவை
தாங்கிய காய்கனி தாமிலையோ?
வான மழைதரு நீரிலையோ? - இவை
வாழநதிடப் போனம் உணவலவோ! 67

ஊண் வின்றி உறவுகொண்டு - நிலத்தை
உள்ளதை யாவரும் உண்டிருந்தால்,

மாணம் புலியும் ஒருசூறையில் - நீரை
வநது குடிப்பதும் காணலாமே.

68

ஆதலால், தீவினை செய்யவேண்டாம் - ஏழை
ஆட்டின உயிரையும் வாங்கவேண்டாம்,
பூதலந் தன்னை நரகம் தாக் கிடும்
புத்தியை விட்டுப் பிழையும், ஐயா!"

69

வேறு

வாய்பேச உயிரெல்லாம் வாய்பெறல் அங்கு
வாதாடி வழக்கிட்ட வாறீ தென்னத்
தாய்போலந் தயவுடைய நரும் மூத்தி
சாற்றியநல் லறவுரைகள் யாவும் கேட்டு -

70

கொலை தவிர்த்தல்

வேறு

தீக்கிதரும் வாளை விட்டெறிந்தார் - ஓமத்
தீயெரி குண்டம் ஒழித்தவிட்டார்,
மோகுகும் இவையுந் தருமோ என்றார்
மூத்தியின் பாதம் பணிந்து நின்றார்.

71

"செய்பிழை யாவும் பொறுத்தருள்வீர்" - எனச்
சேவித்து மன்னலும் தாழ்ந்து நின்றான்.
"ஐயனே நாட்டில் கொலை தவிர்த்து - நாளை
ஆணையும் கட்டுவேன்" எனறுரைத்தான்.

72

அரசன் கொலை தவிர்க்கக் கட்டளையிடல்

வேறு

"மன்னிய ரெல்லாம் தன்னியர் போல
நிலமுடி தாழ்ம் நெடுமுடி யண்ணல
பிம்பி சார்பு பெரும்பெயர் வேந்தன்,
மெய்யதங் - கண்டுவி ளையகம் ஐயுந் திடத்
கிடுவருள புரிந்த செயதி இவ்வாம்,

(5)

பாகசா லையில் பக்குவம் செய்யும்
யாக சா லையில் எரிவாய் ஈட்டியும்
பலவா முயிரிள் குலம்வே ரித்தல
பழியும் பாவமும் பயக்கும் செயலாம்.
ஆதலிள்,

(10)

ஊனை உண்பதும் உயிர்த்தொலை புரிவதும்
இந்நாள முதலந் நனாட டெவ் லையில்
இவ்வா தொழித், ஈனளம் ஆணை!
அருச்சிடை யோராககே அருஞ்
உறுணை யாமென்ற உளங்குகொள் வீரே"

73

வேறு

மந்திர வேலை எழுப்பவர் - அந்த
மன்ன ஆணைம மாநிலத்தில
சந்திர சூரியர் உள்ளளவும் - நிலை
தந்திடச் சாசனம் கண்டாரமமா!

74

பாறைகள் மீது வரைந்தவைத்தார் - வழிப்
 பக்கமும் தூணில் பொறித்தவைத்தார்.
 ஆறு குளங்கள் துறைகளிலும் - கலலில்
 ஆனை ஒழியாது எழுதிவைத்தார்.

75

அங்காடி வீதியில் கண்டிடலாம் - சந்தி
 அம்பலந் தோடுமே கண்டிடலாம்;
 கங்கா நதிக்கரை எங்கும்வெ வாணையக்
 காட்டுமேதும் இவ்வேஜயா!

76

வேறு

அந்தாள் முதலாம் பிள்ளை ளெல்லாம்
 மாதமும் மாறி வாளம் பொழிந்தது;
 நாடு செழித்தது; நகரம் சிறந்தது;
 உண்மை யறிவும் உதய மாயது;
 செம்மை வளர்ந்தது; தீமை தேய்ந்தது;
 புத்தன் உரையைப் பொன்றையாக
 நித்தம் நித்தம் நினைத்த பயனாக்
 கொல்லா விரதம் சூலயத்த
 எல்லா உயிர்க்கும் இன்பளித் தனவே!

77

8. புத்தரும் சுஜாதையும்

சுஜாதையின் குறை

பார்புகழ் கங்கை யாயும்நன் மூட்டில்
அட்டிள் மந்தையோடு ஆளிரை பலவும்
ஆகும் அடிமையும் அளவிடற்கு அரிய
நிதியும் பண்ணை நிலங்கல் முடையோள்,
பகதியில் சிறந்தோள் பரம தயாளன்,

(5)

தள்ளித் தில்லாத தலைவன் ஒருவன்
வாழ்ந்தது வந்தனன். வாழ்ந்தவன் இறந்த
நிருப்பதி யுதனைச் 'சேனா' எனலும்
அவன் குடிப் பெயரால் அழைத்தனா எவரும்
வள்ளல வெறகு வாயத்த மனைவி -

(10)

உண்மையும் அறிவும் உறையும் உளத்தினன்;
எளிமையும் பொருமையும் இரக்கமும் உடையவன்;
எவர்க்கும் இன்னரை மெய்ப்பும் இயல்பினன்;
புத்த தாமரை பொலிவுறு முகத்தினன்;
அங்கயற் கண்ணி, அழகின் செல்வி;

(15)

மங்கையர் மாமணி, மாசது மடந்தை -
சுஜாதை என்மீம் சுகுணசந் தரியாம்
செப்புதற்கு அரிய செல்வம் படைத்திவர்
இருவரும் இல்லறம் இன்ன நடாத்தி

வாரும் நாளில், மைந்தன் இல்லாக்
குறையொன்று உவருளம் குடிகொண் டிருந்தது. (20)

சஜாதை நேர்ந்த கடன்

உதலுள்,
தேவி சஜாதை தினத்தினந் தவருது
ஓரசு சுற்றினள், ஆயம் தொழுதனர்.
நோன்புகள் பற்பல நோற்றி வந்தனர். (25)

உள்ள சத்திரம், ஆதலர் சாலை,
தண்ணீர்ப் பந்தல், சாவடி யாதிய
அறநிலை யங்கள் ஆங்காங்கு அமைத்தனர்;
'உம்பரும் விரும்பி உண்பதற் குரிய
பண்டம் பல்வுழ் பக்குவம் செய்து (30)

பொற்றூலங்கள் பொலிவுற எடுத்த
வளத்தின் தெய்வம் வாழ்மரத் தடியில்
வைத்து நின்று வணங்குவேள்' என்றொரு
நேர்த்திக், கடனும் நேர்ந்திருந்தனர்.

புதல்வனைப் பெறதல்

ஓப்பால்,
திருவருளாலொரு செல்வக் குமரனைப்

பெண்மணி யவளும் பெற்றனள்; பெற்ற
மூன்று மாதம் முற்றிய பின்னர்,
ஒருகை,
மைந்தனை ஏந்தி மார்போடு ஓனைக்க,

(40)

ஒருகை,
தேனிக் குரிய தீட்சுவை யமுது
தாங்கிய கலசத்தைத் தாங்க, ஒருநாள்
அடவியில் ஓமைந்த ஓலயம் நோக்கி
தள்ள மெளவிவள் ஓசைந்நி சென்றனள்.

(45)

புத்தரைக் கண்டவள் வந்தி கூடுதல்

ஓசைந்நி செலவே, ஓநாட காலையில்
நா ர்தன மெழுகித் துப்புர வாககி
மரத்தின் ஓடியில் மஞ்சள் பூசி
மங்கல சாலை வரிவரி யாக
வரிந்நி கூற்றி வைத்திட ஏசிய
செலவி இராதை, திருமடி வந்தி
காலைக் காட்சி கண்டவ ளாகி,
'ஓதிசயம், ஓதிசயம், ஓமமா ஓதிசயம்!
மலர்கள் மலர்ந்நிம மழையெழுப் பொழியும்
மரத்தின் ஓடியில் மெளவி மெய்தி,

(55)

சேர்தி மண்டலம் சூழ்ந்து பொலிய
முழங்குக முடக்கி முட்டில் அமர்த்தி,
வளத்தில் வாழும் மாபெருந் தெய்வம்
உருள்வடிவாசி அம்ர்வது பாராய்!
சாந்தம் உருவாய்த் தழைப்பது காடாய்! (60)

விரிதா மரையை வென்ற விழிகளில்
தெய்வத் தன்மை திகழ்வது நோக்காய்!
பாக்கியம், பாக்கியம், பாக்கியம் அம்மா!
கண்ணிற் காணு கடவுளை இந்த
மண்ணிற் கண்டு வணங்கப் பெறுதலே" (65)

என்ற பலவும் இயம்பி நின்றனர்.
சுருண சுந்தரி சுஜாதை கேட்டு,
நெஞ்சில் அன்பு நிறைத்தவளாசி,
வளத்தில் வந்து, மலாமழை பொழியும்
மரததின அடியில் வையு கம வாழ.
மாதவம் செய்யும் வளாளலைக கடைகள். (70)

சுஜாதை புத்தரை வணங்குதல்

வேலை

கண்ணெதிர காட்சி தந்த
கடவுளே அவரென்று என்கி

மண்ணிற வணங்கிச் செந்தா
மறைமல ரடிகள் போற்றி.

புணியிற் சிறிது யாலும்
பக்குவம் செய்து வந்தேன்,
அண்ணலே! ஒருநதி நீயும்
அஞ்சு செய வேண்டும் ' என்றான்.

2

என்றவள் படிகக் கிண்கிணம்
ஏந்திய வாச நீரை
ஒன்றவள் திருக்கரங்கள்
ஒழிப்பிட ஒளித்தா, அப் பாலோர்
பொந்தரு கலத்தில் பண்டம்
பொய்வுறப் பெயத்து கின்றான்.
ஒன்றிய கருணை மூர்த்தி
உம்பர்நாட் டமுதின் உண்டான்.

3

புத்தர் அமுதன்கு விளவுதல்

வேறு

உண்ட அமுதின் உறணு கெல்லாம்
ஏழைகள் நரவால் இயம்புதல் என்கோ?
இரவும் பகலும் இடை விடாமல்
ஊழல் உறக்கமும் இன்றி, உரவோன்
தீவிர மாகச் செய்த தவத்தால்

(5)

வாடி இளைத்து வருந்திய களைப்பெலாம்

களைப்பெலாம் களைப்பெலாம் களைப்பெலாம் களைப்பெலாம் களைப்பெலாம்

~~உயிரும் உணவை உண்டது போல
ஊக்கமும் ஊழியம் ஒருங்கு பெற்றது.
வேலை வெயிலில், பெந்தெரி வேளையில்~~

(10)

பாலை வளத்தில் பறந்து பறந்து
தளர்ந்த பறவையோர் தடாகங் கண்டு
குளித்துக் குடித்துக் குளகலிப் பதுபோல்
உரலு ஊண்ட, அரும்பய குக
அவியும் பேராணந்த மடைந்து, அவ்
அணலை முகமும் ஒழுகு பொலிந்தது,
அணலை முகம்பொலி வடைய அடைய
மன்னக சுஜாதை மனங்கலிப் புற்றத
தொழுது போற்றித்-துதித்து நின்றனர்,
'காணற் கரிய கடவுளநீ தானே?

(20)

படைத்த உணவைப் பருகி? என நீயும்
இன்புற றனையோ?' என்று வினவினார்.
ஐயமும்,
'இளவநீ அன்பின் எனக்குப்-படைத்தது
எவ்வகை உணவாம்? இயம்புக!' என்றனர்.

(25)

சுஜாதை சுறிய மஹிமொழி

'பாலொரு பாறு பசுக்கள் தறந்ததை
ஐம்பது பசுக்கள் அருந்த வைத்தனள்,
ஐம்பது பசுக்கள் அளித்த பாலினை
ஒருபது தைந்து பசுக்களுக்கு ஈந்தேன,
ஒருபது தைந்தும் இறக்கிய பாலினை

(30)

பன்னிரு பசுக்கள் பருகிடச் - செய்தேன்,
பன்னிரு பசுக்களின் பா லையும் ஏந்திப்
பண்ணையி லுள்ள பசுக்களில் சிறந்த
ஆடி பசுக்கள் ஒருந்திடக் கொடுத்தேன்
ஆடு பசுக்களும் அளித்த பா லை

(35)

வெண்பொற் கமலம் விளக்கி, அதில்
புத்தம் புதிய புலங்களை குழுது,
முரம்பு தட்டி, முக்களி யிடகுத
நெரிந்த விசையையே திருந்த விதைத்து
விளைந்த நெல்லை, வீசித் தூற்றிக்

(40)

தொழித்து நாடிக் குற்றி எடுத்த
அணிமுத் தலைய அரிசியை யிட்புப்
பக்குவம் செய்த பாலமுது இனலாம்.
பிள்ளை பிறந்தால் பெருந்திரு அமுது
வனத்தின் கடவுள் வாழ்மரத் தடியில்

(45)

வைத்து நின்ற வணங்குவேன் என்னொரு
நோந்திக் கடன்முன் நோந்தி ருந்தனை,
இன்று,

மைந்தலைப் பெற்ற மகிழ்ச்சியால், அந்த
நோந்திக் கடனை நிரப்பிட வந்தேன்,
இளியென வாழ்வெலாம் இளியநல் வாழ்வாம்.
யாழம் ஐயம் இலை' எனக் கூறினள்.

புத்தர் மகவை வாழ்த்தல்

உய்ப்பால்,

மத லேயைப் பொதிந்த மஞ்சள் நிறத்த லை
உடையை மெல்ல ஓகறறி, நம அணலை

(55)

உவந்திவ் உலகெலாம் உய்ய உழைக்கும்
திருக்கரங் களைத்தன சிரசின மீது

வைத்து நின்று, 'மந்நுகயே, உளக்கு
மனத்தில இன்பம் வளாநது வருக!

மைந்த ஸிஹம் மாநிலமீது
வருந்தாது இசிய வாழல் வாழ்க!

(60)

தான் யாரென்று கூறல்

காண்தற் கரிய கடவுள் யானைன்
மண்கிற பிறந்தஜர் மனதளே அம்முர்!
உதியில உலகாள் அரசினங் குமரன்,

இந்நாள்,

வையக மாந்தர் மனருள் போக்கும்

(65)

உணமை ஞான ஒளியினைத் தேடி

ஆண டாக அல்லம் பகலம்

உலைநது திரியும் ஆண்டியும் ஆவேன்

உணமை ஞான ஒளியினை யாரும்

(70)

உடைவன, உதற்கோற் றிய மேயிலை.
 பிறப்பும் பறபல பிறநது பிறநது
 பாவம் போக்கிப் படிப்படி யாக
 மேலாம் பிறப்பை மேலும் உயிர்போல
 உயிரமே வயிருக்கு ஊடி யூடி

(75)

வடிநது வடிநது மாசு நீக்கிய
 ஒப்பிலாச் சந்த உணவாம் இதனை
 உண்டு தெளிந்த உடலைக் கண்டபின்
 உண்மையை அறிவனம் உறுதி யாமெனச்
 சிந்தையில் நனகு தெரிந்து கொண்டன.

(80)

அவனைக் கேட்டல்

மாதே! நீவெறும் வாழ்க்கையி னுள்ளி
 உலகில் இன்பம் உன்மை யாக
 அடைகின் றாயேயா? அறியச் சொல்வாய்!
 பெற்ற வாழ்க்கையும் பேணிய அன்பும்
 புறியில் உனக்குப் போதுமோ அம்மா!"

(85)

சுஜாதை மறமொழி கூறல்

ஏந்திழை அனகேட்டு,
 அகிலம் புகழும் அண்ணலே! தொழுதேன்
 சிறிதாம் எனஉளம், சிந்தைசிறிய
 அம்பல் இதழிமே ஓறவே சிறிதாம்;

~~காசியின் தலைநகரான வளரச்~~

(90)

சிந்திப் பெய்யும் சிவமழை போதும்.
கணவன் உள்ளகக் குழையும், என்றன்.
மதலையின் முகத்தில மலாபுள் சிரிப்பும்
உயிரை ஊடும் உதய பாலவாய
உதவிரும், ஐயா! உண்மை இதுவாம்.

(95)

உள்ளே

காசியிலெழுந்து கடவுளைத் தொழுவேன்,
தாளியம் அளநகர் தானை செயவேன்.
வெள்ளாட டிகடகு வேலைகள் விதிப்பேன்
அப்பால்,

(100)

நண்பகலவேளை என் நாயகன் அயர்ந்து
மடியில் தலையை வைந்து நிந்திரை
செய்ய, யானும் சிந்தை மகிழ்ந்தே
இதமாய் இனிய இசைகள் பாடி
விசிறி எடுதன் வீசி யிருப்பேன்,
அப்பால்,

மலையிற் கதிரோன் மறைந்திரு வேளை,
கணவன் உண்டு களித்திடச் சுவைதரு
பண்டம் பலவும் பரிமாறிநிற்பேன்,
அப்பால்,

(110)

விளயின் வானில் விளக்கிடு நேரம்
ஆலயம் தொழுவேன் அன்பு நிறைந்த
நண்பர் பலரொடு நல்லரை யாடுவேன்.
நசன் ஒருளால் இதனை பேசும்
பெற்ற எனக்கின்ப பெருமேபற ஒன்ற

(115)

பெரிதற் குளதோ? பிள்ளை இவனால்
 தந்தையின் ஊழல் தவிவிசும் பதனை
 ஊடல்தில் ஏனம் ஐயம் உண்டோ?
 வேலை வெயிலில் வெந்தெரி வேளையில்
 நீரவழிச செலவோர் நிழலிற செலவ,
 சாலை மரங்கள் தழுததரிட வைப்போர், (120)

ஊழல்களங்கள் ஊங்காங்கு ஊழப்போர்,
 ஊழ சந்திரம் ஊயம் எடுப்போர்,
 பொன்போல் இலிய புதலவரைப் பெறவோர்,
 யாவரும், மரணம் எய்திய பிள்ளை,
 மேவுதற்கரிய மேற்கறி ஊடலர். (125)

எனவே மறைகள் மெம்பிடு சிந்தனை
 நமமை தீமைநாடி யுணர்ந்தோர்
 உண்மை ஞான முடைய உரவோர்
 வேத சாத்திரம் விதிமுறை தெரிந்தோர்
 கண்ணு கடவுளை கண்ட பெரியோர் (130)

முன்னை முனிவர் மொழிந்த மொழியெலாம்
 (ஊழலும் சிறந்த ஊழலிலேன் ஊதலின்)
 மெய்யும்மொழி யாக மேற்கொண்டு ஒழுக்குவேள்,
 எவர்க்கு மெவர்க்கும் இவ்வளவு இதில்
 எனது மென்மை எங்கணு மெங்கணும் (135)

நன்மை விதைத்தால் நன்மையே விளையும்;
 தீமை விதைத்தால் தீமையே விளையும்.
 கரும்பில் வேம்பு காய்ப்பது முண்டோ?

வேம்பில் கரும்பு வினாவது முண்டோ?
வெப்பபாலாவது வீண்பகை யேயாம்.

(140)

உண்பாலனைகும் நுண்புரே யாவா
பொருமையால் இந்தப் புவிமீது என்றும்
ஒழியா ஒழுமதி. உடைவணம் எனினாம்.
இறந்த பிணனரும்இன்போல் இன்னொரு
நற்கா லந்தான் நண்ணுதல் ஓரிதோ?

(145)

இசிலிளம் சிறந்த இலிய காலம்
உண்கும் என்பதில் ஐய மெயிலே
நிலத்தில் விழுந்த நெல்விகை யொன்றா
வாய்நது வளர்நது மனிநெல் ஐம்பது
தாங்கும் ககிரைத் தருவது மிலையோ?

(150)

தேம்பொழி சோ லைச் செண்புகத் தருவில்
மலரின ஒழுகும் மணமும் நிறமும்
முசிழ்க்கும் சிறிய முஞ்சுள் ஓடங்கி
வசந்தம் வரவெளி - வருவது மிலையோ?
ஐயிலம்,

(155)

தாங்கொண்த ஐயரும் தரவி உண்டென
ஐயனே! யானும் ஒறிவேன் ஒறிவேன்.
என்கண் காண. இசசிற மதலே
மடிநது வீழின வாழ்வுகே ஐயா?
கணவன் காலம் கழியுமக கடைநாள

(160)

நித்தம் நித்தம் ~~நித்தம்~~ போவ்வள
மடிந்த ~~உவந்தம்~~ முடியினை எந்தி
சமக கடலையில் யாழும் இருப்பேன்,
வாழற ஒங்கி வளருந் தீயில
நீசசு முட்ட முட்ட புகையில்

(165)

மயகதம் கொள்ளேன், மகிழ்ச்சி ஓடைவேன்.
கணவன் உயிர்போக நாளையில் உவளைப
பற்றித் தொடரும் புகழிழிப பெண்டா
கோதி வளாநத கூநதலிள் மயிர்கள்
எததனை யுண்டோ உததனை கோடி

(170)

ஆண்டுகள் உவரும் ஒழியாத் சொர்க்கம்
வாழ்குவள் எனது மறைகள் கூறும்
உதலிள் சிறிதும் ஒச்சிடேன் ஐயா!
ஒச்சிடே ஓயிமே ஒருபெருங் கடலே!
உணவு உணவும் உடுக்கத தனியும்

(175)

இல் லையாதி இரந்திடு வோரும்
நோயில் விழுந்து நொந்து நொந்து
பாயில் கிடந்து பரிதவிப்போரும்,
தீய நெறியில் திரிந்து பொல்லாப்
பாதக ராகிப் பழிசெய வோரும்,

(180)

உலகில் உண்டெனும் உணமை மறவேன்.
எனவாழவு எனமும் இசிய வாழ்வாம்.
நனமையே நிதமும் நாடி நிற்பேன்.
இயற்றதை எண்ணி இனிது முடிப்பேன்.
வேண்டிய யாவும விதிமுறை செயவேன்.

(185)

வரும்விதி வரிமம் வருவது முற்றம்
நன்மை வருமென நம்பி வாழ்வேன்.

புத்தர் ஓவளை வாழ்த்துதல்

என்று கூறினார், யாவையும் கேட்டபின்
உலகெளாம், புகழும் ஒருதளி முளினன்,
"ஒழிவிற பெரிய ஐசிரி யார்க்கும் (190)

ஒழிவு புகட்டுந்தல் ஒழிவுடை யவள்தீ!
உண்மை ஞானியும் உணரா உண்மைஉள்
இரிய கதையில் எளிது விளங்கிடும்,
நீதி நெறியும் தினக்குற கடமையும்
உள்ளவா லுந் உணர்ந்திருக் கின்றவின (195)

ஓம்மா! நீயும் ஒறிந்த தமையும்
இனிந் ஒறிவதற்கு யாது மேயி?ல்
வளாக, வாச வல்லியே வளர்க!
இனத்தடள் ஒங்கி இனிது வளர்க! (200)

உண்மையின் வெங்குதிர் ஒளிவெ வுலகில்
இனத்தளிர் ஊழாநுதிடற்கு இசைந்த தணும்.
இனத்தளிர் என்றும் இளவெயி வுதலை
வாயதது வளாநது வாஹ ஒங்கிப
பதனக காயததுப பொலிவுற றிடுமாவ! (205)

எனனை வணங்கிய ஏதறிநாய்! யாஹும்இங்கு
உறனை வணங்கி உள்ளகனிப புறநேள்.
கெல்விஉள் ஊள்ளந் தெளிந்த உள்ளமாம்,
ஒன்பே துணையாய், ஒழியுந் கூட்டி னேச

சென்று சேரும் சிற்புற உள்ள (210)

உறியா தனைதழம் அறிந்து கொண்டனை,
நிலையா வலகை நிலையென நம்பி
மனித வாழவு வாழ்வதன் காரணம்,
உள்தனையே நின்றன அறிந்தவா எவரும்
இன்ன தாமென எளிதின் அறிகுவா.

(215)

இவ்வறச் சகடம் இலிது நடாததுக
கருவியும் ஈதெனது தண்டு கொளவா.
சந்ததம் திள்ளாளம் சாந்தி யடைக!
வாழ்க வாழ்க வளாததநீ வாழ்க!
வாழநா ளெல்லாம் மகிழ்வோடு வாழ்க!
நின்றுப் பெல்லாம் நீபெறு வதுபோல்
என்றுப் பெல்லாம் யாழம் பெறுக!
கடவுள் என்றநீ கருதிய மனிதன்
எளிதின் இதனை எய்திடு மாறு
மாதே! நீயும் வாழ்ந்திருவாய்" என
வேண்டி தின்றனர்.

(225)

சுஜாதை அவரை வாழ்த்தினால்

- வேண்டுகல் கேட்டவள்

மதலையின் மீதுகள் வைத்த வண்ணமே,
'சிந்தையில் என்னும் சிந்தி யாகுக'
என்று வாழ்த்தினள் ஏந்திய மதலை

(அறச்சிற மத லுகள் அறிஞரும் அறியொரு (230)
அரிய உண்மைகள் அறிந்திடும் என்பார்)

கடவுள் முனிவ லுகக் கண்டுதன் கரங்க லீள
நீட்டிய அதிசயம் நினைதற்கு அரியதாம்!

புத்தர் அங்கிருந்து செல்லுதல்

ஐயமும்,

உண்ட உணவால் உடல்வலி வற்றிச்
சிறந்த முறும் தெளிந்தவ கூசி,
வாடா மலர்கள் மலாநது சொரியும்
போதி விருட்சம் பொலிபூங் காவினை
நாடிச் சென்றனை ஞானம் பெறவே.

(240.)

9. புத்தரும் மகனிழந்த தாயம்

(சிறிது காலஞ்செல்ல, சுஜாதையின் மகவு இறந்துவிடுகிறது. அப்போது புத்தர் அவ்வர் வர, அவள் தன் மகவை உயிர்ப்பிக்குமாறு அவரை வேண்டுகிறாள். அவர் அவளுக்கு அறிவுரை கூறி, 'பிறப்புளதேல் இறப்புண்டு' என்பதைப் போதித்த வலுலாறு இதழ் கூறப்படுகிறது)

மண்ணில் வாழ்வுறும் மக்கள் மடிவது
திண்ண மென்றுளந் தேறத் தெளிவுரை
அண்ணல் அன்றோர் அணங்கிடுக் கோதிய
புண்ணி யம்பெறு காதை புகழ்வாம்.

1

வேறு
முடமான இளமறியை முதுகில் ஏந்தி
பூவுலகும் கருணையினால் வென்ற வீரன்
திடமாகப் பல உயிரும் அளிக்குஞ் சோனைத்
தெய்வநதிக் கரைவந்த சேர்ந்த போது-

2

மகனிழந்த தாய் புத்தரைக் காணுதல்

வேறு

மாலைப் பழித்த விழியுடையாள் - ஒரு
மாமயில் போலும் நடையுடையாள்;
தேலைப் பழித்த மொழியுடையாள் - பெண்ணின்
தெய்வ மென்றுகருகும் சூருடையாள்.

3

ஆறுகக் கண்ணீர் வடித்துநின்றான் - கையில்
ஆன்மக வொன்றையும் ஏந்திநின்றான்,
தேறாத உள்ளமும் தேற்றாவிக்கும் - ஞான
தேசிகன் சேவடி போற்றி நின்றான்.

சேவடி

4

வேறு

சந்திர மதிபோல் நின்ற தையலை நோக்கி ஐயன்
வெந்துயர் விளைந்த தென்னை விளம்புக எனவும் அன்புள்
காந்திநொந் திருகி யுள்ளம் நயதைத்தி வழியா யோட
பைந்தனைக் காட்டிஇந்த மறு மொழி கற அற்றான்; 5

அவள் கறதல்

வேறு

"அத்திமரம் ஒங்கியெழும் அருஞ்சோலை யதனில்
அயலொருவர் துணையின்றி அடியாரும் அன்பாய்ப்
புத்திரனைப் போற்றிவரும் பொறமையினைக் கண்டு
புண்ணியநீ கொண்டபரிவு அளவுண்டோ ஐயா?

6

தலைநாளில் நீகண்ட சிறமகளும் இன்ற
தள்ளாரும் உயிரோடு கிடக்கின்றான் ஐயா!
தொலையாத கொடும்பாவி யானும்இனி இந்தத்
தொல்லலகில் வாழ்வதிலோர் பயண்டோ ஐயா? 7

மக லை அரவு தீண்டல்

சிரித்தமுகம் எமைலர்ந்து செழித்தசெடி நடுவே
சிறுமுகமும் விளையாடித் திரிந்திரும்அவ் வே லை
விரித்தபட மெடுத்தரவொன்ற அடுத்தொருகை பற்றி
விளங்குமணிக் கடகமென விளைந்து கிடந்ததுவே. 8

பால்மணம் மாறாதசிறு பாலகலும் அறியாண்,
படஅரவை விளையாட்டுப் பட்டமெனக் கொண்டாண்;
வாலிளையும் தலையிளையும் வயிற்றிளையும் பலித்து
வருத்தமெழச் சிறகுறம்பு செய்தவிட்டாண், ஐயோ? 9

சிறுபொருது சென்றிடஎன் செல்வமகன் உடலில்
சீதமிகப் பரந்தணர்வு தீர்ந்துவிட்ட தையா!
நிறுத்தவிழி ஒருநிலையில் நின்றவிட்ட தையா!
நீட்டிசுகால் மடங்காது நியிர்ந்துவிட்ட தையா! 10

கண்டோர் கருதல்

விடமேறி மடிந்ததென விளம்புகின்றார் சிலரே,
வீதியாலே விளைந்ததென விரிக்கின்றார் சிலரே,
தடையில் லே இதுமுடு சன்னியென்றார் சிலரே,
சஞ்சீவி அளித்தாழம் சாமென்றார் சிலரே. 11

வயித்தியரைக் கண்டிந்த வரலாறு சொல்லி,
'மயக்கமிது நீங்களுமுருந்திலையோ?' என்றேன்,
பயித்தியமோ இனியேதும் பயவில் லே! என்றார்.
'பட்டமரம் தளிர்ந்திடுமோ பாரிடத்தில்' என்றார். 12

அன்பாக அரவிட்ட சிறுமுத்தம் அதல்
 ஆவிக்கும் டுடையுறண் டாமோஎன் ஐயா!
 அன்பாரில் மகவிழந்த வாழ்வேனே ஐயா!
 மலையேறிக் குதித்தயிரை மாய்ப்பேனே ஐயா! 13

கண்டாரில் பிக்கஉளக் கனிவுடையர் ஒருவர்,
 'காரிகையே! மலையே காவிழுடை அணிந்து
 பண்டிதமாய் அலையுமொரு முனிவர் அடிபணிந்தால்
 முடியாத காரியமும் முடியும்' என உரைத்தார். 14

தாயின் ஐயரம்

வேறு

"காரும் மலையுங் கடந்துவந்தேன் - உன்னைக்
 கண்டு ஐயரெல்லாம் போக்கவந்தேன்;
 வாரும் மலர்ச்செங்கு போல்கிடக்கும் - இந்த
 கைந்தன் உயிரெழச் செய்யுமையா! 15

நெஞ்சிற் கிடத்தி வளர்த்தபிள்ளை - கண்ணில்
 நித்திரை நீக்கியான் காத்தபிள்ளை -
 விடுசு தவத்தினில் பெற்றபிள்ளை - என்னை
 விட்டுப் பிரிந்தறி யாதபிள்ளை. 16

பெற்ற வயிறு தடிக்குதையா! - ஒரு
 பிள்ளையும் வேறெனக் கில்லை - ஐயா!
 உற்ற உறவினர் இல்லை ஐயா! - என்மது
 உள்ளம் இரங்கிட வேணுமையா! 17

வேறு

வாய்முத்தம் தராமல்
 மழலையுரை யாடாமல்
 செய்ய்கிடத்தல் கண்டெனக்குள்:
 சிந்தனைகு மாறுதையா! 18

முகம்பார்த்தப் பேசாமல்
முலைப்பாலும் உண்பமல்
மகன்சிடக்கும் சிடைகண்டு
மகம்பொறுக்கு தில் லேஜயா! 19

நீரும் மதியினைப்போல்
நிலவெறிக்கும் செல்வமுகம்
வாடிநிறம் மாறியதென்
வயிற்றிலெரி மூட்டுதையா! 20

' பின்னி முடிச்சிடம்மா
பிச்சிப்பூச் சூட்டிடம்மா!
என்ஹம் மொழிகளினி
எக்காலம் கேட்புனையா? 21

நெஞ்சிற் கவ லையெல்லாம்
நிற்காமல் ஓடும்அந்தப்
புஞ்சிரிப்பைக் காளுத
புந்திதடு மாறதையா! 22

இட்ட லேந்த கழைஎனக்கு
இன்னமுதம் ஆக்கியகை
கட்டழிதல் கண்டுமனம்
கறங்காய்ச் சுழலதையா! 23

- சோலைப் பசங்கினிகள்
தோழனையும் காஞ்சும்
நாலு திசைகளிலும்
நாடித் திரியாவோ? 24
- அன்புப் பறவைகளென்
அழகனைப் பார்க்கவந்தால்
என்னமொழிகற இனி
என்னா எழுமையா? 25
- ஐள்ளிவினையாட என்றன்
சுந்தரனைத் தேடிவரும்
புள்ளிமான் கன்றிலக்குசுப்
பொய்சொல்லி நிற்பனையா? 26
- சித்திரத் தேரும்
சிறப்பறையும் கடினனைப்
பித்திலும் பித்தி
பெரும்பித்தி ஆக்குதையா! 27
- குஞ்சை யிழந்தருயில்
குவியழக் கண்டகல
நெஞ்சை யறக்குதையா
நினைப்பொழிய மாட்டாதையா! 28

கொம்படர்ந்த மாலின்
 குலையடர்ந்த பூம்பிஞ்சு
 வெம்பிவிழக் கண்டகூ
 மெய்யாய் விடுமோஐயா? 29

கழுத்திற் கயிறிழக்கிக்
 கண்டவிழக் கண்டகூ,
 பழுத்தப் பலித்திடுமோ?
 பலன்மாறி நின்றுடுமோ? 30

தாயாகி உள்ளம்
 தருக்கி யிருந்ததுபோய்ப்
 பேயாக இன்று
 பிணந்தூ க்கி நிற்பேனோ? 31

"இந்தப் பிறவியில்யான்
 எப்பிழையும் செய்தறியேன்;
 எவ்விதம் எவ்வயிற்றில்
 இவ்விடியும் வீழ்ந்ததையா?" 32

வே

கன்றொழிந்தகா மாலின் கலக்கமொத்த
 அன்று அரற்றி அழுத அரிவையை
 என்றும் என்பனும் எவ்வயி ரும்தொழ
 நன்றகண்ட மெய்த் ஞானியும் நோக்கியே, 33

புத்தர் கருதல்

வேறு

"தாயேநின் பணக்கவரே - ஒழிந்தித்
 தக்கநல் மருந்தளிப்பேன்;

சேயினை எழுப்பிடுவேன் - வினையாடித்
தீரியவும் செய்திடுவேன்.

34

நாவிய கடுகுவேண்டும் - அதுவுமோர்
நாவுரி தாலும் வேண்டும்,
சாவினை அறியாத - வீட்டினில்
தந்ததா யிருக்கவேண்டும்!

பக்கமாம் பதிகளிலே - சென்றநீ
பார்த்திது வாங்கிவந்தால்;
சுக்கமும் அகலமம்மா! - குழந்தையும்
சுகமாக வாழமம்மா! "

36

---

35. நாவுரி - நாழியும் உரியும்; அதாவது ஒன்றரைநாழி.
நாடுரி என்பது பழைய வழக்கு!

அவள் கருகு, தேடிச் சென்ற
வந்த கருதல்

வேறு

என்றரைத்த மொழிகேட்டு, அவ்வேழை மார்பில்
ஏந்திய ஊதல் சிருமகனோடு உரில் எங்கும்
சென்றகரு கிரந்தவென்று கைய ளாகித்
திரும்பிமுனி திருவடியைச் சிரமேற்கொண்டு.

37

வேறு

"புவியெலாம் நிறைந்த புகழோய் புலவர்
கவியெலாம் நிறைந்த கருணையங் கடலே,
அரெலாம் அலைந்தேன், ஒவ்வொரு மீனையும்
ஏறியிறங்கினை, எங்குறை உரைத்தேன்.
ஏழை ஒருமகள் - ஏழை யலாதுஎவர்

(5)

ஏழைக்கிரங்குவர் - என்கதை கேட்டு
மார்போட ஊதத் தமதலையைக் கண்டு,
மாறாக் கண்ணீர் வடிவதை நோக்கி,
ஆகுத தயரம் அடைந்தனை வினென்ப,
பரிந்து கொண்டு என்பக்கம் நின்று

(10)

நாவுகிக் கொழித்த நாவுகிக் கருகையும்
அளந்தஎன் மடியில் அளித்திட வந்தனை
பிள்ளையென்றிடல் பேயும் இரங்குமே!
பெண்டிர் இரங்குதல் பேசவும் வேண்டுமோ?
யாழும்,

(15)

இட்ட கடுகை ஏற்பதன் முன்னம்,
'தாயரே, நீவிர் தங்கும் மனையிது
சாவறி யாத தனிமனை தாலு?
தந்தை தாயர் தமக்கை தங்கை
மைந்தர் எரும் மரித்தலம் உண்டோ? (20)

உரைத்திடும் என்றேன், உரைகேட்டு அவ்ளும்,
'வினவியது என்னை? விரிநீர் உலகில்
பிறந்தார் மூத்தார் பிணினோ யுற்றார்
இறந்தார் என்னை ஓயல்பே அம்மா!
காலையில் உதித்த கடுங்கதிர்ப் செவ்வன் (25)

மாலையில் தளர்ந்த மறைவது மிலையோ?
அம்மாநிலத்தில் இயற்கையில் குறிப்பெலாம்
அம்மா நீயும் ஆய்ந்தில போலும்!
இவள், சுவைனை இழந்த கைம்பெண் அம்மா!
இவள் தந்தையை இழந்த தபியள் அம்மா! (30)

இவள், மைந்தனை இழந்த வறியவள் அம்மா!
இவள், தனியனை இழந்த தங்கை அம்மா!
இவள், மாமனை இழந்த மருகி அம்மா!
இவள், அன்னையை இழந்த அகதி அம்மா!
இறந்தவர் எண்ணிலர், இருப்பவர் சிலரே. (35)

பிறந்தவர் இறப்பதும் இறப்பவர் பிறப்பதும்
உலகின் இயற்கை, ஒபித்தலம் எளிதோ?
எனவாங்கு,

தேர்தல் மொழிகள் தெரிந்தவை கறிக்
கண்முன் சான்றிகள் காட்டி நின்றனர். (40)

யாரும், உன்
கட்டளை யுணர்ந்து கவலை கைம்மிக
மற்றொரு வீட்டின் வாயிலிற் சென்றேன்,
அங்குளார்,
கருகிலை யளந்து கட்டிவைத்த, 'அம்மா! (45)

உயுதவர் இந்நாள் உலகி வில்லை;
விதைத்தவர் அன்றோ விண்ணலை, செய்தினர்;
காத்தவர் காலமும் கழிந்தவிட்டது;
அடிமையும் நிறந்தநாள் ஐந்தா ருகூசு;
கால்னை எவரே கடக்க வல்லவா? (50)

என்ன கறினர், என்செய ஐயா! 38

வேறு

"ஐயமிடு மனைகளிலே மரண மென்றும்
அறியாத மனையேழும் இவ்வே யில்லை;
வையகத்தில் பிறப்புளதேல் நிறப்பு ழுண்டு;
மாற்றரிய விதியினைவென் றுணர்ந்து சொண்டேன்
கையமர்ந்த மகவியையும் காசி விட்டேன்;
கண்விழியாப் பிண்பவைத்துக் காப்ப தண்டோ?
செய்யதிரு வடிபணிந்த போற்றி இந்தச்
செய்தியினைத் தொவிக்க வந்தேன்" என்றான். 39

முத்தர் தேர்

புத்தர் தேற்றதல்

மங்கைமதைத் தெளிவையெலாம் உரைத்த உண்மை
 வார்த்தையினால் அறிந்தவள்ள தேர்க்கி, " அம்மா
 எங்குமிலாப் பொருள்தேடல் சென்ற நயும்
 யான்கினைத்த பொருளதனைப் பெற்ற வந்தாய்;
 தங்குமிந்த உலகியற்கை மாற தம்மா!
 தனயனை எண்ணிமனம் தளர வேண்டாம்;
 அங்கமெலாம் வாயாக அழுதிட்டாலும்
 அவ்வெழுந்த நின்றுயரம் அகற்ற லண்டேர்? 40

வேறு

" புகம்புல் வடர்ந்து பம்மலர் விரிந்த
 விசும்பு மண்ணில் விழுந்த தோவெனைக்
 கண்டவர் ஐயுறுகாட்சிய தாசி
 மண்டல வளமெலாம் மலிந்து தங்குமிப்
 புலத்தின் வழிமன் புரமன சென்று (5)

தொலைக்கள வேண்டிக் குண்டிக் கிரையாய்
 ஆவரை அறியும் அறிவிலா ஆட்டினைப்
 பாவிசனோடும் ஒப்பரிசு போல,
 ஆசையும், (10)

இன்ப வழியில் இதமா யிருத்தத்
 துன்பமெனும் தொடக்கில்
 மன்பதை யுலகை மாட்டி விடுமே. 41

வேறு

"ஐம்மா நிலத்தில் வுண்மையெலாம்
யாடும் அறியச் செல்கின்றேன்;
ஐம்மா நயும் உண்மகனை
அடக்கம் செய்போ" எண்ணரைத்தான்-

வெம்மா வினையின் வேர அத்த
விளங்கும் ஞான ஒளிகண்டிங்கு
எம்மா தவருந் தொழுதேத்த
எழிலார் கமலத்த எழுந்தோனே. 42

